Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjunde avdelningen)

den 14 juli 2021 *

”Dumpning – Import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Ryssland och Ukraina – Interimsöversyn – Beräkning av normalvärdet – Försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader – Försäljning mellan närstående bolag – Normal handel – En enda ekonomisk enhet – Artikel 2.3, 2.4 och 2.6 i förordning (EU) 2016/1036 – Exportpris – Justering – Liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis – Artikel 2.10 i) i förordning 2016/1036 – Uppenbart oriktig bedömning – Annan metod än den som användes vid en tidigare undersökning – Artikel 11.9 i förordning 2016/1036 – Berättigade förväntningar – Rätten till försvar”

I mål T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, Nikopol (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, Dnipro (Ukraina),

företrädda av advokaten B. Servais,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av P. Němečková och G. Luengo, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/1295 av den 1 augusti 2019 om ändring av genomförandeförordning (EU) 2018/1469 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Ryska federationen och Ukraina till följd av en partiell interimsöversyn i enlighet med artikel 11.3 i förordning (EU) 2016/1036 (EUT L 204, 2019, s. 22),

meddelar

TRIBUNALEN (sjunde avdelningen),

* Rättegångsspråk: engelska.

sammansatt av ordföranden R. da Silva Passos samt domarna L. Truchot (referent) och M. Sampol Pucurull,

justitiesekreterare: handläggaren E. Artemiou,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 17 december 2020,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökandena, Interpipe Niko Tube LLC och Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, är två bolag enligt ukrainsk rätt som bedriver verksamhet i fråga om tillverkning och export av sömlösa rör.

2 Med anledning av ett klagomål som den 14 februari 2005 ingavs av Defence Committee of the Seamless Steel Tubes Industry of the European Union, inledde Europeiska gemenskapernas kommission ett antidumpningsförfarande rörande import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1) (ersatt av rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EUT L 343, 2009, s. 51), i sin tur ersatt av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036 av den 8 juni 2016 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen (EUT L 176, 2016, s. 21, nedan kallad grundförordningen)), särskilt i enlighet med artikel 5 i förordning nr 384/96 (nu artikel 5 i grundförordningen) i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 461/2004 av den 8 mars 2004 om ändring av förordning (EG) nr 384/96 och av förordning (EG) nr 2026/97 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EUT L 77, 2004, s. 12) (nedan kallad förordning nr 384/96 i dess ändrade lydelse).

3 Den 27 juni 2006 antog Europeiska unionens råd förordning (EG) nr 954/2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2320/97 och rådets förordning (EG) nr 348/2000 och om avslutande av interimsöversynen och översynen vid giltighetens utgång av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland och Rumänien och om avslutande av interimsöversynen av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina (EUT L 175, 2006, s. 4).

4 Genom förordning nr 954/2006 införde rådet en antidumpningstull på 25,1 procent för import av vissa sömlösa rör av järn eller stål tillverkade av CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube och OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, två bolag enligt ukrainsk rätt som senare fick namnen Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) respektive Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT)

(nedan tillsammans kallade de tidigare Interpipebolagen) och som numera har efterträtts av sökandena. I den förordningen gjorde rådet bedömningen att dessa båda bolag var ”närstående” till två försäljningsbolag, nämligen SPIG Interpipe i Ukraina och Sepco SA i Schweiz.

5 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 8 september 2006 yrkade de tidigare Interpipebolagen att förordning nr 954/2006 skulle ogiltigförklaras i den del som den berörde dem.

6 I dom av den 10 mars 2009, Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP/rådet (T-249/06, EU:T:2009:62) (nedan kallad den första Interpipedomen), slog tribunalen fast att det förelåg en uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av rätten till försvar, varför den ogiltigförklarade artikel 1 i förordning nr 954/2006 i den mån som den antidumpningstull som hade fastställts för export till unionen av produkter tillverkade av de ifrågavarande ukrainska bolagen överskred den antidumpningstull som skulle ha varit tillämplig om det inte hade gjorts en justering av exportpriset med hänsyn till en provision, i den mening som avses i artikel 2.10 i) i förordning nr 384/96 i dess ändrade lydelse (nu artikel 2.10 i) i grundförordningen), i fall där försäljning ägde rum genom det schweiziska bolaget Sepco. Av punkt 178 i den domen framgår att när det har konstaterats att en producent tilldelar uppgifter som normalt utförs av en intern försäljningsavdelning till ett bolag som är återförsäljare av dess produkter – ett bolag som producenten kontrollerar ekonomiskt och tillsammans med vilket den utgör en enda ekonomisk enhet – finns det skäl för rådet och kommissionen att utan att göra någon justering avseende provision grunda sig på de priser som en oberoende köpare i första led betalar till den närstående återförsäljaren. Enligt tribunalen kunde Sepco betraktas som en intern försäljningsavdelning inom de tidigare Interpipebolagen, varför institutionerna inte borde ha tillämpat någon justering på de priser som Sepco tog ut. I övrigt ogillade tribunalen talan.

7 Genom dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78), ogillade domstolen de överklaganden som rådet och kommissionen hade ingett mot den första Interpipedomen.

8 Rådet rättade sig efter den första Interpipedomen genom att anta genomförandeförordning (EU) nr 540/2012 av den 21 juni 2012 om ändring av förordning nr 954/2006 (EUT L 165, 2012, s. 1). Enligt skälen 11–14 i den genomförandeförordningen hade dumpningsmarginalen räknats om, varvid exportpriset för försäljning via det närstående bolaget Sepco inte hade justerats för provisioner i den mening som avses i artikel 2.10 i) i förordning nr 1225/2009 (nu artikel 2.10 i) i grundförordningen), som under tiden hade ersatt förordning nr 384/96 i dess ändrade lydelse. Den på sökandena tillämpliga antidumpningstullen fastställdes till 17,7 procent.

9 Antidumpningsåtgärderna enligt förordning nr 954/2006 i dess lydelse enligt genomförandeförordning nr 540/2012 bibehölls i ytterligare fem år genom tillämpning av rådets genomförandeförordning (EU) nr 585/2012 av den 26 juni 2012 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Ryssland och Ukraina, efter en översyn vid giltighetstidens utgång enligt artikel 11.2 i förordning nr 1225/2009, och om avslutande av översynen vid giltighetens utgång av [åtgärderna avseende] import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien (EUT L 174, 2012, s. 5). Rådet gjorde bedömningen att sökandena fortfarande samarbetade med två närstående handlare i Ukraina respektive Schweiz (se punkt 4 ovan), vilka nu hade fått namnen LLC Interpipe Ukraine (nedan kallat IPU) och Interpipe Europe SA (nedan kallat IPE). Den på sökandena tillämpliga antidumpningstullen fastställdes åter till 17,7 procent.

10 Efter en interimsöversyn som sökandena hade begärt med stöd av artikel 11.3 i förordning nr 1225/2009 (nu artikel 11.3 i grundförordningen) (nedan kallad den år 2012 slutförda interimsöversynen), antog rådet genomförandeförordning (EU) nr 795/2012 av den 28 augusti 2012 om ändring av genomförandeförordning nr 585/2012 (EUT L 238, 2012, s. 1), som innebar att den på sökandena tillämpliga antidumpningstullen sänktes till 13,8 procent.

11 Den 4 juli 2017 offentliggjorde kommissionen i EUT ett tillkännagivande om inledande av en översyn vid giltighetstidens utgång av de antidumpningsåtgärder som tillämpades på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Ryssland och Ukraina (EUT C 214, 2017, s. 9). Den översyn som detta tillkännagivande avsåg (nedan kallad den år 2018 slutförda slutliga översynen) grundade sig på artikel 11.2 i grundförordningen.

12 Den 7 maj 2018 offentliggjorde kommissionen vidare i EUT ett tillkännagivande om inledande av en partiell interimsöversyn av de antidumpningsåtgärder som tillämpades på import av vissa sömlösa rör med ursprung i bland annat Ukraina (EUT C 159, 2018, s. 18). Den översyn som detta tillkännagivande avsåg (nedan kallad den år 2019 slutförda interimsöversynen) genomfördes i enlighet med en begäran som sökandena hade framställt med stöd av artikel 11.3 i grundförordningen och begränsades till den dumpning som lades dem till last.

13 Inom ramen för den år 2018 slutförda slutliga översynen sände kommissionen den 13 juli 2018, i enlighet med artikel 20 i grundförordningen, ett allmänt informationsdokument till sökandena. Genom detta dokument underrättade kommissionen sökandena om sin avsikt att vid fastställandet av sökandenas försäljnings- och administrationskostnader samt andra allmänna kostnader (nedan kallade FAA-kostnader), vilka krävs för beräkning av normalvärdet, med stöd av artikel 2.3 och 2.4 i grundförordningen beakta inte endast FAA-kostnaderna för sökandenas försäljning av den berörda produkten, antingen direkt eller via IPU, till oberoende köpare i Ukraina utan även FAA-kostnaderna (utom transportkostnaderna) för sökandenas försäljning av nämnda produkt till IPU för vidareförsäljning genom IPU:s försorg till oberoende köpare i Ukraina.

14 Kommissionen påpekade också att sökandena numera exporterade sina produkter till unionen inte endast via IPE, som tidigare, utan även via ett annat närstående bolag, Interpipe Central Trade GmbH (nedan kallat IPCT) i Tyskland, vilket var att anse som en importör. I överensstämmelse med den första Interpipedomen hade kommissionen inte för avsikt att på de priser som oberoende köpare betalade till IPE tillämpa en justering i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen, men däremot gav kommissionen uttryck för en avsikt att göra en justering i enlighet med artikel 2.9 i samma förordning såvitt avsåg produkter som IPCT sålde i unionen.

15 I sitt yttrande av den 30 juli 2018 om det allmänna informationsdokumentet av den 13 juli 2018 ifrågasatte sökandena kommissionens beräkningar avseende FAA-kostnader och gjorde gällande att den metod som kommissionen avsåg att använda skilde sig från den som kommissionen hade använt tidigare, något som stred mot artikel 11.9 i grundförordningen. Denna påstått nya metod medförde enligt sökandena en artificiell ökning av FAA-kostnaderna och därmed också av dumpningsmarginalen.

16 Med anledning av den år 2018 slutförda slutliga översynen antog kommissionen genomförandeförordning (EU) 2018/1469 av den 1 oktober 2018 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Ryska

federationen och Ukraina till följd av en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i förordning 2016/1036 (EUT L 246, 2018, s. 20), varvid de ifrågavarande antidumpningsåtgärderna bibehölls.

17 I skälen 82 och 83 i genomförandeförordning 2018/1469 angav kommissionen att den efter en fullständig bedömning hade beslutat att efterkomma sökandenas önskemål såvitt avsåg beräkning av FAA-kostnader mellan närstående bolag.

18 I skälen 86 och 87 i genomförandeförordning 2018/1469 framhöll kommissionen att om de exporterande producenterna exporterade den berörda produkten till oberoende kunder i unionen via IPE i egenskap av handlare, fastställdes exportpriset på grundval av de priser som faktiskt hade betalats eller skulle betalas för den berörda produkten vid försäljning på export till unionen, i enlighet med artikel 2.8 i grundförordningen. Om de exporterande producenterna exporterade den berörda produkten till unionen via IPCT i dess egenskap av importör, fastställdes däremot exportpriset på grundval av det pris till vilket den importerade produkten första gången såldes vidare till oberoende kunder i unionen, i enlighet med artikel 2.9 i grundförordningen och med de justeringar som är tillåtna enligt den bestämmelsen.

19 Den på sökandena tillämpliga antidumpningstullen fastställdes åter till 13,8 procent.

20 Inom ramen för den år 2019 slutförda interimsöversynen sände kommissionen den 21 maj 2019, i enlighet med artikel 20 i grundförordningen, ett allmänt informationsdokument (nedan kallat 2019 års allmänna informationsdokument) till sökandena. Genom detta dokument underrättade kommissionen för det första sökandena om att den vid beräkningen av deras FAA-kostnader hade lagt till kostnaderna för försäljning till IPU. För det andra angav kommissionen att IPE och IPCT enligt dess uppfattning fungerade som två olika kanaler för export av samma produkter till unionen. Med tanke på detta, mot bakgrund av den samordnande roll som IPU hade mellan å ena sidan sökandena och å andra sidan IPE och IPCT, med beaktande av beskaffenheten hos avtalen mellan IPU och de båda sistnämnda bolagen och med hänsyn tagen till att IPE:s bolagsordning inte innehöll någon bestämmelse om att IPE endast fick anlita vissa leverantörer av de produkter som bolaget skulle sälja, drog kommissionen slutsatsen att IPE inte längre kunde betraktas som en intern exportförsäljningsavdelning inom den koncern som sökandena tillhörde (nedan kallad Interpipekoncernen) utan att det vid beräkningen av exportpriset i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen skulle tillämpas en justering på de priser som oberoende köpare i unionen betalade till IPE.

21 I sitt yttrande av den 4 juni 2019 om 2019 års allmänna informationsdokument ifrågasatte sökandena för det första bland annat kommissionens beräkningar av FAA-kostnaderna, varvid de gjorde gällande att den metod som kommissionen avsåg att använda motsvarade den metod som den hade föreslagit men sedermera förkastat inom ramen för den år 2018 slutförda slutliga översynen. För det andra hävdade sökandena att en tillämpning av en justering i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen på de priser som oberoende köpare betalade till IPE skulle strida mot de principer som följde av den första Interpipedomen (se punkt 6 ovan). Därvid framhöll sökandena att inrättandet av IPCT inte innebar att de faktiska omständigheterna förändrades.

22 Den 27 juni 2019 sände kommissionen ett kompletterande informationsdokument till sökandena. I detta dokument angav kommissionen dels att den hade godtagit flera andra av de argument – alltså utöver dem som återges i punkt 21 ovan – som sökandena hade framfört i sitt yttrande av den 4 juni 2019, dels att de i punkt 21 ovan återgivna argumenten hade bedömts men skulle

behandlas i den genomförandeförordning som skulle offentliggöras senast den 6 augusti 2019. Den antidumpningstull som kommissionen enligt detta kompletterande informationsdokument avsåg att tillämpa uppgick till 8,1 procent.

23 Den 1 augusti 2019 antog kommissionen, med anledning av den år 2019 slutförda interimsöversynen, genomförandeförordning (EU) 2019/1295 om ändring av genomförandeförordning 2018/1469 (EUT L 204, 2019, s. 22) (nedan kallad den angripna förordningen), där den på sökandena tillämpliga antidumpningstullen fastställdes till 8,1 procent.

24 I skälen 32, 33 och 39–42 i den angripna förordningen avvisade kommissionen sökandenas i punkt 21 ovan återgivna argument. Kommissionen påpekade därvid att den, på grund av att redogörelsen för och bedömningen av dessa argument innehöll affärsuppgifter av konfidentiell art, hade lämnat mer utförliga uppgifter om skälen till att den hade avvisat nämnda argument i en separat skrivelse som den hade tillställt sökandena den 2 augusti 2019 (nedan kallad skrivelsen av den 2 augusti 2019).

Förfarandet och parternas yrkanden

25 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 22 oktober 2019.

26 Den skriftliga delen av förfarandet avslutades den 15 april 2020.

27 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 26 april 2020 begärde sökandena med stöd av artikel 106.2 i tribunalens rättegångsregler att muntlig förhandling skulle hållas.

28 På förslag av referenten beslutade tribunalen (sjunde avdelningen) att inleda den muntliga delen av förfarandet. Som åtgärder för processledning enligt artikel 89 i rättegångsreglerna ställde tribunalen frågor som parterna skulle besvara skriftligen före förhandlingen och uppmanade kommissionen att förete vissa handlingar. Parterna besvarade tribunalens frågor inom den föreskrivna fristen.

29 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 17 december 2020.

30 Sökandena har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara den angripna förordningen, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

31 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

32 Sökandena har åberopat fyra grunder till stöd för sin talan.

33 Inom ramen för den första grunden har sökandena gjort gällande att det är rättsstridigt att vid beräkning av normalvärdet beakta FAA-kostnader som hänför sig till deras försäljning till IPU. Genom att göra detta åsidosatte kommissionen enligt sökandena artikel 2.3 första stycket, artikel 2.4 första stycket och artikel 2.6 första meningen i grundförordningen samt artikel 2.2.2 första meningen i avtalet om tillämpning av artikel VI i allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (Gatt) (EGT L 336, 1994, s. 103) (nedan kallat WTO:s antidumpningsavtal), vilket återfinns i bilaga 1 A till avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO) (EGT L 336, 1994, s. 3).

34 Den andra grunden avser att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den på exportpriset applicerade ett belopp motsvarande FAA-kostnader och vinst för en agent som arbetar på provisionsbasis. Kommissionen borde enligt sökandena inte från deras exportpris ha dragit ett belopp motsvarande IPE:s FAA-kostnader och vinst, under hänvisning till artikel 2.10 första till fjärde meningarna och artikel 2.10 i) i grundförordningen.

35 Som tredje grund för talan har sökandena gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 11.9 i grundförordningen genom att använda en annan metod än tidigare för att fastställa normalvärdet och sökandenas exportpris.

36 Inom ramen för var och en av dessa tre grunder har sökandena hävdat att kommissionen åsidosatte artikel 9.4 andra stycket i grundförordningen och artikel 9.3 i WTO:s antidumpningsavtal genom att antidumpningstullen, till följd av de åsidosättanden och den uppenbart oriktiga bedömning som sökandena har åberopat, kom att överstiga dumpningsbeloppet.

37 Den fjärde grunden avser åsidosättande av rätten till försvar.

Den första grunden: Det var rättsstridigt att kommissionen vid beräkningen av normalvärdet beaktade FAA-kostnader för sökandenas försäljning till IPU

38 Sökandena har gjort gällande att kommissionen, genom att vid beräkningen av normalvärdet inbegripa FAA-kostnaderna för sökandenas försäljning till IPU, åsidosatte artikel 2.3 första stycket, artikel 2.4 första stycket och artikel 2.6 första meningen i grundförordningen, sin egen beslutspraxis och artikel 2.2.2 första meningen i WTO:s antidumpningsavtal såsom denna har tolkats i utslag meddelade av WTO:s tvistlösningsorgan. Dessutom har sökandena hävdat att de i själva verket inte har åsamkats de omtvistade FAA-kostnaderna.

39 Till att börja med har sökandena erinrat om att deras försäljning av den berörda produkten på den ukrainska nationella marknaden alltid har skett antingen genom direkt försäljning från deras sida till oberoende inhemska köpare (nedan kallad direkt försäljning) eller genom indirekt försäljning i så måtto att sökandena har sålt produkten till IPU som har sålt den vidare till oberoende inhemska köpare (nedan kallad indirekt försäljning).

40 Inom ramen för den nu aktuella grunden har sökandena inledningsvis gjort gällande att kommissionen i samband med den år 2019 slutförda interimsöversynen, som resulterade i antagandet av den angripna förordningen, vid sina beräkningar i syfte att fastställa normalvärdet

inte i fråga om FAA-kostnader uteslutande utgick, som den tidigare hade gjort, från sökandenas FAA-kostnader för direkt försäljning av den berörda produkten och IPU:s FAA-kostnader för indirekt försäljning av nämnda produkt, utan att kommissionen därvid felaktigt lade till sökandenas FAA-kostnader för deras försäljning av den berörda produkten till IPU (nedan kallade de omtvistade FAA-kostnaderna), en försäljning som följdes av att IPU sålde produkten vidare till oberoende köpare på den ukrainska nationella marknaden. Enligt sökandena medförde beaktandet av de omtvistade FAA-kostnaderna – vilka inte beaktades i kommissionens beräkningar i samband med den år 2012 slutförda interimsöversynen, och vilka i slutskedet ströks från beräkningarna i samband med den år 2018 slutförda slutliga översynen (se punkterna 11, 13 och 17 ovan) – en artificiell ökning av dumpningsmarginalen.

41 Vidare har sökandena erinrat om att normalvärdet enligt artikel 2.1 första stycket i grundförordningen ”vanligtvis [ska] grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller ska betala vid normal handel” och att priser mellan två parter som förefaller stå i ekonomisk intressegemenskap med varandra i princip inte kan anses utgöra priser vid normal handel. Enligt sökandena tillämpade kommissionen i det aktuella fallet på goda grunder den principen men underlät däremot felaktigt att med ledning av nämnda princip dra slutsatsen att FAA-kostnader för försäljning mellan sådana parter på motsvarande sätt inte kan anses utgöra kostnader vid normal handel. Sökandena har framhållit att det i artikel 2.6 första meningen i grundförordningen stadgas att FAA-kostnader ska baseras på uppgifter som avser normal handel. Enligt sökandena kan samma princip härledas ur artikel 2.2.2 första meningen i WTO:s antidumpningsavtal.

42 Slutligen har sökandena hävdat att tillägget av de omtvistade FAA-kostnaderna medförde en artificiell ökning av normalvärdet och således av dumpningsmarginalen – något som enligt dem framgår av de båda omständigheter som redovisas i det följande.

43 För det första har sökandena erinrat om att försäljning av den berörda produkten till oberoende kunder på den inhemska marknaden i exportlandet enligt artikel 2.4 första och tredje styckena i grundförordningen liksom enligt kommissionens beslutspraxis får beaktas vid beräkning av normalvärdet endast om denna försäljning sker vid normal handel. Enligt sökandena följer det av artikel 2.4 i grundförordningen att det rekvisit som ska användas för att avgöra huruvida en viss försäljning sker vid normal handel (nedan kallat rekvisitet normal handel) innebär att summan av tillverkningskostnaden per enhet och FAA-kostnaderna jämförs med det faktiska försäljningspriset för varje produkttyp. Sökandena har tillagt att grundförordningen, särskilt artikel 2.4 i denna, inte innehåller någon bestämmelse med innebörden att det vid bedömning av rekvisitet normal handel skulle vara nödvändigt att i FAA-kostnaderna räkna in samtliga kostnader, inbegripet sådana som har uppkommit i samband med försäljning mellan närstående bolag.

44 För produkttyper där mer än 80 procent av försäljningen på exportörens hemmamarknad är lönsam i så måtto att den sker till priser som överstiger kostnaden per enhet (nedan kallad lönsam försäljning) och där det vägda genomsnittliga försäljningspriset är lika med eller högre än den vägda genomsnittliga kostnaden per enhet, ska normalvärdet enligt sökandena beräknas på grundval av all försäljning, såväl lönsam som olönsam sådan.

45 Om däremot den lönsamma försäljningen av en viss produkttyp på nämnda marknad volymmässigt är lika med eller mindre än 80 procent av den sammanlagda försäljningen av denna produkttyp, eller om det vägda genomsnittliga priset för produkttypen är lägre än tillverkningskostnaden per enhet, ska normalvärdet enligt sökandena grundas uteslutande på den lönsamma försäljningen.

46 Sökandena har framhållit att normalvärdet för en produkttyp påverkas av huruvida man vid beräkningen beaktar all försäljning av produkttypen (se punkt 44 ovan) eller enbart den lönsamma försäljningen därav (se punkt 45 ovan). Normalvärdet blir nämligen högre i det sistnämnda fallet, vilket betyder att även dumpningsmarginalen blir högre.

47 Såvitt avser det aktuella fallet har sökandena påtalat att beaktandet av de omtvistade FAA-kostnaderna vid beräkningen av normalvärdet ledde till en ökning av de sammanlagda kostnaderna och därigenom till en minskning av andelen lönsam försäljning. Detta medförde att det för fler produkttyper kom att förhålla sig så, att den lönsamma försäljningen på den ukrainska nationella marknaden inte uppnådde 80-procentsgränsen, vilket betydde att endast den lönsamma försäljningen beaktades för dessa produkttyper och att normalvärdet därmed blev högre.

48 För det andra följer det enligt sökandena av artikel 2.3 första stycket i grundförordningen att normalvärdet för produkttyper som inte säljs av producenten till oberoende kunder på dennes hemmamarknad men exporteras till unionen ska konstrueras på grundval av produktionskostnaden jämte ett skäligt belopp för att täcka FAA-kostnader och vinst. Detta skäliga belopp ska enligt sökandena beräknas med ledning av försäljningen vid normal handel av övriga typer av den berörda produkten. Tillägget av de omtvistade FAA-kostnaderna medförde enligt sökandena även en ökning av det konstruerade normalvärdet för de produkttyper som inte säljs på deras hemmamarknad.

49 Med ledning av de ovan anförda argumenten sammantagna har sökandena dragit slutsatsen att kommissionen genom att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna åsidosatte artikel 2.3 första stycket, artikel 2.4 första stycket och artikel 2.6 första meningen i grundförordningen.

50 Kommissionen har gjort gällande att sökandena saknar fog för sina argument. Dessutom har kommissionen hävdat att det inte skulle vara möjligt att till sakprövning uppta de argument som rör kommissionens åsidosättande av sin egen beslutspraxis och av de lärdomar som kan dras av utslag meddelade av WTO:s tvistlösningsorgan, av det skälet att dessa argument enligt kommissionen har framställts på ett sätt som inte är förenligt med punkt 115 i de praktiska genomförandebestämmelserna till tribunalens rättegångsregler, eftersom de inte stämmer överens med de rubriker på åberopade grunder som anges i ansökan.

51 Tribunalen påpekar såvitt avser det sistnämnda att en underlåtenhet att följa redaktionella rekommendationer i de praktiska genomförandebestämmelserna till rättegångsreglerna kan föranleda avvisande av hela eller delar av en talan endast om talan strider mot artikel 76 d i rättegångsreglerna. Som kommer att redovisas i det följande, förklaras det i ansökan vad den första grunden består i, och de invändningar som framställs till stöd för den grunden är tillräckligt klara och precisa (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 mars 2015, Belgien/kommissionen, T-538/11, EU:T:2015:188, punkt 131 och där angiven rättspraxis).

52 Kommissionen saknar således fog för sina påståenden om att rättegångshinder föreligger.

53 När det sedan gäller prövningen i sak av förevarande grund finner tribunalen för gott att först erinra om de huvudsakliga tillämpliga bestämmelserna och om den rättspraxis varigenom dessa har tolkats.

54 Enligt artikel 1.2 i grundförordningen gäller att ”[e]n produkt ska anses vara dumpad om exportpriset till unionen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet”. I artikel 2.12 första meningen i samma förordning anges att ”[d]umpningsmarginalen ska utgöras av det belopp med vilket normalvärdet överstiger exportpriset”.

55 Fastställandet av normalvärdet för en produkt utgör således ett av de viktigaste skedena innan det kan fastställas huruvida det eventuellt förekommer dumpning (dom av den 1 oktober 2014, rådet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 20; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 4 februari 2016, C & J Clark International och Puma, C-659/13 och C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 105).

56 Den huvudsakliga metoden för fastställande av normalvärdet för en produkt anges i artikel 2.1 första stycket i grundförordningen (dom av den 11 juli 2017, Viraj Profiles/rådet, T-67/14, ej publicerad, EU:T:2017:481, punkt 110), där det föreskrivs att ”[n]ormalvärdet … vanligtvis [ska] grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller ska betala vid normal handel”.

57 Som domstolen har påpekat, framgår det både av lydelsen av artikel 2.1 första stycket i grundförordningen och av den bestämmelsens systematik att det vid fastställande av normalvärdet är det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas vid normal handel – i princip i den ordningen – som ska beaktas. Enligt artikel 2.3 första stycket i grundförordningen är det möjligt att avvika från denna princip endast om försäljning av den likadana produkten ”vid normal handel” inte förekommer eller förekommer endast i otillräcklig omfattning, eller om försäljningen inte möjliggör någon riktig jämförelse. Dessa undantag från metoden för att fastställa normalvärdet på grundval av verkliga priser är uttömmande (se dom av den 1 oktober 2014, rådet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkterna 20 och 21 samt där angiven rättspraxis).

58 Domstolen har också slagit fast att syftet med begreppet normal handel är att säkerställa att normalvärdet för en produkt i så hög grad som möjligt motsvarar det normala priset för en likadan produkt på exportörens hemmamarknad. Om villkoren och förutsättningarna för en försäljning skiljer sig från de affärsmetoder som tillämpas för den likadana produkten på nämnda marknad vid den för fastställandet av dumpning relevanta tidpunkten, utgör den försäljningen inte en lämplig grund för fastställande av normalvärdet för den likadana produkten på den marknaden (dom av den 1 oktober 2014, rådet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 28).

59 Begreppet normal handel definieras inte i grundförordningen. I artikel 2 i denna anges emellertid uttryckligen två fall där försäljning under vissa omständigheter inte kan anses ha ägt rum vid normal handel. Till att börja med föreskrivs i artikel 2.1 tredje stycket i grundförordningen att priser mellan parter som förefaller att stå i ekonomisk intressegemenskap med varandra eller att sinsemellan tillämpa ett kompensationsarrangemang får anses utgöra priser vid normal handel och användas vid beräkningen av normalvärdet endast om det – undantagsvis – fastställs att de inte påverkas av förhållandet mellan parterna (se dom av den 1 oktober 2014, rådet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkterna 22 och 23 samt där angiven rättspraxis). Vidare gäller enligt artikel 2.4 första stycket i samma förordning att försäljning av den likadana produkten på exportlandets inhemska marknad eller export till tredjeland till priser under

produktionskostnaden per enhet får anses icke utgöra normal handel endast om det fastställs att sådan försäljning äger rum i betydande omfattning under en längre period och till priser som inte medger att full kostnadstäckning nås inom rimlig tid (dom av den 1 oktober 2014, rådet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 24). I artikel 2.4 tredje stycket i förordningen anges att ”en längre period” normalt ska förstås som ett år och under inga omständigheter som mindre än sex månader samt att försäljning till ett pris under kostnaden per enhet ska anses ha skett i betydande omfattning inom en sådan period när det fastställs att det vägda genomsnittliga försäljningspriset är lägre än den vägda genomsnittliga kostnaden per enhet, eller om omfattningen av försäljning till priser under kostnaden per enhet motsvarar minst 20 procent av den försäljningsvolym som utgör underlag för fastställande av normalvärdet.

60 Enligt domstolen avser begreppet normal handel arten av försäljningen i sig (se dom av den 1 oktober 2014, rådet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

De bestämmelser i den angripna förordningen som avser normalvärdet

61 Som framgår av skälen 25–31 i den angripna förordningen, fastställde kommissionen i det aktuella fallet normalvärdet på det sätt som anges i det följande.

62 För det första undersökte kommissionen, i enlighet med artikel 2.2 i grundförordningen, huruvida sökandenas sammanlagda försäljning till oberoende köpare på hemmamarknaden, det vill säga i Ukraina, av den likadana produkten var representativ för deras sammanlagda exportförsäljning till unionen i så måtto att den sammanlagda inhemska försäljningen motsvarade minst 5 procent av den sammanlagda exportförsäljningen till unionen av den produkt som var föremål för översynen. Kommissionen fann att så var fallet (skäl 25).

63 Kommissionen kontrollerade också, för varje produkttyp som var identisk eller jämförbar med en produkttyp som exporterades till unionen, huruvida sökandenas försäljning på hemmamarknaden var representativ, det vill säga huruvida den sammanlagda inhemska försäljningen av respektive produkttyp uppgick till minst 5 procent av den sammanlagda exportförsäljningen till unionen av den identiska eller jämförbara produkttypen. Kommissionen fann att den inhemska försäljningen av de olika produkttyperna till stor del var representativ under undersökningsperioden (skäl 26).

64 För det andra tillämpade kommissionen rekvisitet normal handel (se punkt 43 ovan) på de produkttyper som såldes i representativa mängder i Ukraina (nedan kallade de produkttyper som såldes i Ukraina). Därvid beräknade kommissionen andelen lönsam försäljning till oberoende köpare på hemmamarknaden under undersökningsperioden (skäl 27).

65 För var och en av de produkttyper som såldes i Ukraina där mer än 80 procent av försäljningen (räknat i volym) på hemmamarknaden hade skett till priser som översteg kostnaderna och där det vägda genomsnittliga försäljningspriset minst motsvarade tillverkningskostnaden per enhet, fastställdes normalvärdet som ett vägt genomsnitt av de faktiska inhemska försäljningspriserna för all försäljning av den berörda produkttypen, oavsett om denna försäljning var lönsam eller inte (skäl 28).

66 I fall där volymen av den lönsamma försäljningen av en produkttyp utgjorde högst 80 procent av den sammanlagda volymen av försäljningen av den produkttypen i Ukraina, eller där det vägda genomsnittliga priset för en produkttyp var lägre än tillverkningskostnaden per enhet, grundades

normalvärdet på det faktiska priset på hemmamarknaden, beräknat som ett vägt genomsnitt avseende enbart den lönsamma försäljningen av den produkttypen på hemmamarknaden under översynsperioden (skäl 29).

67 Analysen av försäljningen på hemmamarknaden visade att 35–55 procent av all inhemsk försäljning av de produkttyper som såldes i Ukraina var lönsam och att det vägda genomsnittliga försäljningspriset var högre än tillverkningskostnaden. Normalvärdet beräknades därför som ett vägt genomsnitt avseende enbart den lönsamma försäljningen (skäl 30).

68 För det tredje beräknade kommissionen, i enlighet med artikel 2.3 i grundförordningen, normalvärdet för produkttyper vilkas försäljning i Ukraina utgjorde mindre än 5 procent av exportförsäljningen till unionen eller som inte hade sålts alls på den inhemska ukrainska marknaden (nedan kallade produkttyper som inte såldes i Ukraina) utifrån tillverkningskostnaden per produkttyp plus ett belopp för FAA-kostnader och vinst (skäl 31).

Tillämpningsområdet för artikel 2.3, 2.4 och 2.6 i grundförordningen

69 Sökandena har gjort gällande att kommissionen vid beräkningen av normalvärdet felaktigt beaktade de omtvistade FAA-kostnaderna så att ett högre normalvärde användes både vid bedömningen av rekvisitet normal handel för de produkttyper som såldes i Ukraina och vid konstruktionen av normalvärdet i den mening som avses i artikel 2.3 i grundförordningen för de produkttyper som inte såldes i Ukraina (se punkterna 43–48 ovan).

70 För att tribunalen ska kunna pröva dessa invändningar, måste det först fastställas huruvida kommissionen fick beakta de omtvistade FAA-kostnaderna när den beräknade normalvärdet i enlighet med artikel 2.3 och 2.4 i grundförordningen.

71 Grundprincipen vid fastställandet av normalvärdet är, som har erinrats om i punkterna 57–60 ovan, att utgångspunkten ska vara uppgifter som härrör från normal handel.

72 Av artikel 2.1 tredje stycket i grundförordningen följer att priser vid försäljning mellan parter som står i ekonomisk intressegemenskap med varandra endast i undantagsfall får användas vid fastställande av normalvärdet (se punkt 59 ovan).

73 Kommissionen har gjort gällande att den undantagsregeln avser något annat än huruvida FAA-kostnader med anknytning till försäljning mellan parter som står i ekonomisk intressegemenskap, såsom i det aktuella fallet sökandena och IPU, kan beaktas vid fastställande av normalvärdet i enlighet med artikel 2.3 och 2.4 i grundförordningen.

74 Härvidlag ska det erinras om att det följer av rättspraxis att produktionskostnaden – i bemärkelsen summan av kostnaden för att tillverka den berörda produkten och FAA-kostnaderna – ska beaktas av kommissionen dels när den prövar rekvisitet normal handel enligt artikel 2.4 i grundförordningen, i syfte att bedöma huruvida försäljningen på hemmamarknaden är lönsam och således kan anses utgöra försäljning vid normal handel, dels när den konstruerar normalvärdet i enlighet med artikel 2.3 i samma förordning, i fall där försäljningen på hemmamarknaden inte har kunnat beaktas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 2017, Viraj Profiles/rådet, T-67/14, ej publicerad, EU:T:2017:481, punkt 163). Av rättspraxis framgår även att de relevanta kostnaderna måste vara desamma i båda fallen, så att

inte exporterande producenter utan anledning behandlas olika beroende på huruvida de säljer en viss produkttyp enbart utomlands eller även i sitt eget land (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 oktober 1988, Brother Industries/rådet, 250/85, EU:C:1988:464, punkt 19).

75 Av detta följer att kommissionen i det aktuella fallet var skyldig att använda samma FAA-kostnader när den tillämpade rekvisitet normal handel på de produkttyper som såldes i Ukraina och när den konstruerade normalvärdet för de produkttyper som inte såldes i Ukraina. Att så var fallet, i kraft av den rättspraxis som har erinrats om i punkt 74 ovan, vitsordades för övrigt av parterna vid förhandlingen.

76 I grundförordningen anges tillvägagångssättet vid bedömning av FAA-kostnader i artikel 2.6 första meningen, där det föreskrivs att ”[b]eloppen för försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna kostnader samt vinst ska baseras på faktiska uppgifter om exportörens eller producentens tillverkning och försäljning av den likadana produkten vid normal handel”.

77 I sina skriftliga inlagor har kommissionen gjort gällande att artikel 2.6 första meningen i grundförordningen gäller endast för konstruktionen av normalvärde i enlighet med artikel 2.3 i den förordningen och saknar relevans såvitt avser rekvisitet normal handel enligt artikel 2.4 i samma förordning.

78 Tribunalen påpekar emellertid att det i artikel 2.6 första meningen i grundförordningen inte görs någon åtskillnad beroende på huruvida det berörda normalvärdet ska användas i samband med tillämpning av artikel 2.3 eller i samband med tillämpning av någon annan bestämmelse i den förordningen. Tillämpningsområdet för den rättsliga ordning som fastställs där begränsas inte till de situationer som avses i vissa specifika bestämmelser i förordningen. Följaktligen utgör artikel 2.6 första meningen i grundförordningen inte hinder för att den där föreskrivna skyldigheten att grunda sig på uppgifter från normal handel är allmänt tillämplig i samtliga fall där det i den artikeln hänvisas till FAA-kostnader. Härtill kommer att de aktuella FAA-kostnaderna – med tanke på att det, som kommissionen vitsordade vid förhandlingen (se punkt 75 ovan), är ostridigt att de FAA-kostnader som användes för att konstruera normalvärdet i enlighet med artikel 2.3 i grundförordningen är desamma som de som användes vid prövningen av rekvisitet normal handel enligt artikel 2.4 i samma förordning – måste uppfylla kraven enligt artikel 2.6 första meningen i grundförordningen och således grunda sig på uppgifter om försäljning vid normal handel.

79 Det behöver kontrolleras huruvida kommissionen använde sådana uppgifter när den i det aktuella fallet prövade rekvisitet normal handel.

80 Därvidlag ska det erinras om att de produkttyper som såldes i Ukraina av Interpipekoncernen såldes antingen direkt eller också indirekt via IPU (se punkt 39 ovan). Artikel 2.6 första meningen i grundförordningen avser inte specifikt sådana transaktioner som indirekt försäljning, vilka sker i två steg varav det ena äger rum internt inom den ekonomiska enhet som nämnda koncern utgör.

81 För att motivera att FAA-kostnaderna för sökandenas försäljning till IPU – vars ställning som ett dem närstående bolag inte har bestritts – beaktades vid beräkningen av normalvärdet, har kommissionen i allt väsentligt gjort gällande att normalvärdet för en produkt när denna säljs till den första oberoende köparen ska beräknas med beaktande av samtliga kostnader för tillverkning och försäljning av produkten, oavsett om dessa kostnader har burits av tillverkaren eller av en närstående part inom koncernen.

82 Härvidlag behöver det erinras om innebörden i det unionsrättsliga begreppet ”en enda ekonomisk enhet” och om vad det begreppet innebär för beräkningen av normalvärdet i samband med sådana transaktioner som den nu aktuella indirekta försäljningen.

Begreppet ”en enda ekonomisk enhet” och dess följder

83 Begreppet ”en enda ekonomisk enhet” har utvecklats för fastställandet av normalvärde i den mening som avses i artikel 2.1 i grundförordningen och de analoga bestämmelser som har föregått den artikeln. Bakgrunden till detta begrepp är behovet av att beakta den ekonomiska verkligheten såvitt avser förbindelserna inom en koncern (dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP, C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 55, och dom av den 17 mars 2015, RFA International/kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, punkterna 108 och 110).

84 Domstolen har uttalat att separering av produktion och försäljning inom en koncern bestående av rättsligt separata bolag inte ska påverka det faktum att det är fråga om en enda ekonomisk enhet inom vilken olika verksamheter organiseras på detta sätt, samtidigt som dessa verksamheter i andra fall utövas av vad som även i rättsligt hänseende utgör en enda enhet (se dom av den 13 oktober 1993, Matsushita Electric Industrial/rådet, C-104/90, EU:C:1993:837, punkt 9 och där angiven rättspraxis).

85 När det gäller vilka priser som ska beaktas i samband med försäljning där flera bolag i en och samma koncern är inblandade innan den berörda produkten köps av tredje part, följer det av rättspraxis att när en producent uppdrar åt ett bolag som distribuerar dess produkter, och som den kontrollerar ekonomiskt, att utföra uppgifter som normalt ankommer på en intern försäljningsavdelning, är det motiverat att vid fastställande av normalvärdet använda det pris som den första oberoende köparen har erlagt till försäljningsbolaget, eftersom det priset kan antas utgöra priset för den första försäljningen av produkten vid normal handel i den mening som avses i artikel 2.1 första stycket i grundförordningen (dom av den 17 mars 2015, RFA International/kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 108; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 5 oktober 1988, Brother Industries/rådet, 250/85, EU:C:1988:464, punkt 15, och dom av den 10 mars 1992, Canon/rådet, C-171/87, EU:C:1992:106, punkterna 9 och 11). Således ska de unionsinstitutioner som har befogenhet att införa antidumpningstullar grunda sig på de priser som den första oberoende köparen har betalat till de närstående försäljningsbolagen (dom av den 10 mars 1992, Matsushita Electric/rådet, C-175/87, EU:C:1992:109, punkt 16; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 5 oktober 1988, TEC m.fl./rådet, 260/85 och 106/86, EU:C:1988:465, punkt 30, och dom av den 5 oktober 1988, Silver Seiko m.fl./rådet, 273/85 och 107/86, EU:C:1988:466, punkt 14).

86 I samband med att domstolen har dragit denna slutsats, som avser priser, har den också uttalat sig om kostnader och därvid påpekat att normalvärdet ska inbegripa samtliga kostnader som har åsamkats av producenten kontrollerade försäljningsbolag eller producenten själv, som har bidragit till försäljningen av de berörda produkterna på hemmamarknaden och som uppenbart skulle ha ingått i försäljningspriset om försäljningen hade ombesörjts av producentens interna försäljningsavdelning (dom av den 10 mars 1992, Matsushita Electric/rådet, C-175/87, EU:C:1992:109, punkt 15).

87 Mer allmänt har domstolen, på tal om sådan indirekt försäljning som är i fråga i det aktuella fallet, slagit fast att samtliga kostnader som nödvändigtvis måste ingå i det pris som betalas av den första oberoende köparen alltid ska beaktas, så att man kan undvika diskriminering i samband med

beräkningen av normalvärdet beroende på huruvida en försäljning ombesörjs av en försäljningsavdelning som ingår i producentens organisation eller av ett bolag som är juridiskt fristående från producenten men ekonomiskt kontrolleras av denne (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 oktober 1988, TEC m.fl./rådet, 260/85 och 106/86, EU:C:1988:465, punkt 29, och dom av den 10 mars 1992, Canon/rådet, C-171/87, EU:C:1992:106, punkt 13).

88 I enlighet med de principer som det har erinrats om ovan finner tribunalen att det i det aktuella fallet inte är möjligt att dela upp en indirekt försäljning i sina båda beståndsdelar och därvid kvalificera det andra ledet (mellan IPU och en oberoende köpare) som försäljning vid normal handel samtidigt som det första ledet (mellan endera av sökandena och IPU) inte beaktas vid beräkningen av normalvärdet, med motiveringen att det inte är fråga om försäljning vid normal handel. Av detta följer att vad kommissionen vid nämnda beräkning ska beakta är den indirekta försäljningen i dess helhet.

89 De enda priser som är relevanta för beräkningen av normalvärde vid indirekt försäljning är således, i kraft både av artikel 2.1 tredje stycket i grundförordningen och av den rättspraxis som har nämnts i punkt 85 ovan, de priser som betalas av oberoende köpare. Detta är för övrigt något som parterna är ense om.

90 Såvitt avser FAA-kostnader innebär de principer som följer av punkterna 86 och 87 ovan, i kombination med den i punkt 88 ovan angivna slutsats som dessa principer föranleder, att sökandena saknar fog för att bestrida kommissionens val att grunda sig på samtliga kostnader – inbegripet de omtvistade FAA-kostnaderna – som har uppstått inom Interpipekoncernen under den indirekta försäljningens båda skeden.

91 Härtill kommer att det inte endast är förenligt med de tillämpliga bestämmelserna i grundförordningen och med ovan nämnd rättspraxis att lägga samman FAA-kostnaderna för den indirekta försäljningens båda skeden och vid bedömningen av rekvisitet normal handel enbart beakta det pris som har tagits ut i det andra skedet, utan att detta även avspeglar den ekonomiska verkligheten. I det aktuella fallet kan det nämligen antas att de priser som IPU debiterar oberoende köpare för produkter som bolaget har köpt av sökandena består av de båda delar som anges i det följande. För det första innefattar de av IPU debiterade priserna de priser som IPU självt i föregående led har betalat till sökandena. Dessa priser anses avspegla kostnaderna för att tillverka produkterna, de FAA-kostnader som har uppkommit för sökandena i samband med försäljningen av dessa produkter till IPU och eventuellt en vinst för sökandenas del. För det andra innefattar de av IPU debiterade priserna de FAA-kostnader som har uppkommit för IPU i samband med försäljningen av samma produkter till oberoende köpare jämte i förekommande fall en vinst. När kommissionen avgör huruvida en indirekt försäljning är lönsam, ska den kontrollera huruvida det av IPU debiterade priset ger IPU täckning för det pris som bolaget har betalat till sökandena och för sina FAA-kostnader. Eftersom – som just har påpekats – det pris som IPU har betalat till sökandena bland annat inbegriper sökandenas FAA-kostnader, måste kommissionen beakta dessa kostnader. Däremot är det inte möjligt att anta att de FAA-kostnader som har uppkommit för IPU i samband med dess försäljning till oberoende köpare innefattar de FAA-kostnader som har uppkommit för sökandena i samband med den indirekta försäljningens första skede, det mellan dem och IPU – och sökandena har inte heller gjort gällande att så är fallet. Om kommissionen inte hade beaktat de omtvistade FAA-kostnaderna vid sin beräkning, skulle dessa kostnader således inte ha beaktats i samband med indirekt försäljning, och då skulle normalvärdet ha fastställts enligt en metod som inte avspeglade den ekonomiska verkligheten.

92 Mot bakgrund av det ovan anförda kan artikel 2.6 första meningen i grundförordningen inte tolkas så, att den utgör hinder för att kommissionen vid prövning av rekvisitet normal handel och vid konstruktion av normalvärdet i enlighet med artikel 2.3 i den förordningen grundar sig på FAA-kostnader som innefattar de i det aktuella fallet omtvistade FAA-kostnaderna.

93 Sökandena kan således inte vinna framgång med de invändningar som avser att kommissionen, genom att vid beräkningen av normalvärdet beakta de omtvistade FAA-kostnaderna, skulle ha ökat nämnda värde på artificiell väg. Följaktligen är det nödvändigt att pröva de övriga invändningar som har framställts till stöd för den första grunden, vilka avser utslag meddelade av WTO:s tvistlösningsorgan, de omtvistade FAA-kostnadernas hypotetiska art och åsidosättande av kommissionens beslutspraxis.

De invändningar som avser utslag meddelade av WTO:s tvistlösningsorgan

94 Sökandena har gjort gällande att WTO:s överklagandeorgan, vars rapporter antas av WTO:s tvistlösningsorgan, i samband med tolkningen av artikel 2.2.2 första meningen i WTO:s antidumpningsavtal – som enligt sökandena motsvarar artikel 2.6 första meningen i grundförordningen – har angett att utgångspunkten ska vara faktiska uppgifter om tillverkning och försäljning vid normal handel och att försäljning som inte har skett vid normal handel inte ska beaktas vid beräkning av beloppen för FAA-kostnader och vinst.

95 Tribunalen erinrar om att det framgår av rättspraxis att WTO-avtalen, på grund av sin beskaffenhet och systematik, i princip inte ingår bland de regler som unionsdomstolen ska beakta när den prövar lagenligheten av unionsinstitutionernas rättsakter i enlighet med artikel 263 första stycket FEUF. Om unionen har avsett att fullgöra en särskild förpliktelse som den har åtagit sig inom ramen för WTO, eller om en unionsrättsakt innehåller en uttrycklig hänvisning till vissa bestämmelser i WTO-avtalen, ankommer det emellertid på unionsdomstolen att pröva den berörda unionsrättsaktens lagenlighet mot bakgrund av WTO:s regler (se dom av den 17 mars 2015, RFA International/kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 134 och där angiven rättspraxis; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, punkterna 66 och 67).

96 Enligt skäl 3 i grundförordningen bör ordalydelsen av WTO:s antidumpningsavtal i möjligaste mån återspeglas i unionens lagstiftning, så att en korrekt och öppen tillämpning av reglerna i det avtalet kan säkerställas.

97 Bestämmelserna i artikel 2.2.2 första meningen i WTO:s antidumpningsavtal sammanfaller i allt väsentligt med bestämmelserna i artikel 2.6 första meningen i grundförordningen. Detsamma gäller för bestämmelserna i artiklarna 2.2 och 2.2.1 i det avtalet i förhållande till bestämmelserna i artikel 2.3 och 2.4 i nämnda förordning.

98 Av detta följer att bestämmelserna i grundförordningen, till den del som de motsvarar bestämmelser i WTO:s antidumpningsavtal, i möjligaste mån ska tolkas mot bakgrund av de motsvarande bestämmelserna i det avtalet såsom dessa har tolkats av WTO:s tvistlösningsorgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 december 2013, Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C-10/12 P, ej publicerad, EU:C:2013:865, punkt 54, dom av den 18 oktober 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, punkterna 46–48, och dom av den 10 april 2019, Jindal Saw och Jindal Saw Italia/kommissionen, T-301/16, EU:T:2019:234, punkt 134).

99 WTO:s överklagandeorgan tolkade artikel 2.2.2 i WTO:s antidumpningsavtal enligt följande i sin rapport i tvisten ”European Communities – Anti-Dumping Duties on Imports of Cotton-type Bed Linen from India” (”Europeiska gemenskaperna – antidumpningstull på import av sänglinne i bomull från Indien”), som antogs av WTO:s tvistlösningsorgan den 12 mars 2001 (WT/DS 141/AB/R, punkt 82):

”[Det] hänvisas … i första meningen i inledningen till artikel 2.2.2 till ’faktiska uppgifter om … tillverkning och försäljning … vid normal handel’. De som har utarbetat [WTO:s] antidumpningsavtal har således tydligt angett att försäljning som inte har skett vid normal handel ska uteslutas vid beräkning av beloppen för [FAA-]kostnader och vinst med användning av den metod som anges i inledningen till artikel 2.2.2.”

100 Ett liknande resonemang förs i WTO:s överklagandeorgans rapport i tvisten ”China – Measures Imposing Anti-Dumping Duties on High-Performance Stainless Steel Seamless Tubes (’HP-SSST’) from the European Union” (”Kina – åtgärder för införande av antidumpningstull på sömlösa högprestandarör i rostfritt stål (’HP-SSST’) från Europeiska unionen)”, som antogs av WTO:s tvistlösningsorgan den 28 oktober 2015 (WT/DS 460/AB/R, punkt 5.27), liksom i WTO-panelens rapport i tvisten ”United States – Anti-Dumping Measures on Certain Oil Country Tubular Goods from Korea” (”Förenta staterna – antidumpningsåtgärder avseende vissa rör för oljeindustrin från Korea”), som antogs av WTO:s tvistlösningsorgan den 18 januari 2018 (WT/DS 488/R, punkt 7.45).

101 I det aktuella fallet finner tribunalen emellertid att kommissionens beaktande av de omtvistade FAA-kostnaderna inte strider mot den princip som följer av utslagen från WTO:s tvistlösningsorgan, nämligen att försäljning som inte har skett vid normal handel ska uteslutas vid beräkning av FAA-kostnader. Som har påpekats i punkt 88 ovan, gäller att en indirekt försäljning i princip i sin helhet ska anses utgöra försäljning vid normal handel. De ovannämnda utslagen från WTO:s tvistlösningsorgan avser inte sådana situationer som den indirekta försäljning som är i fråga i det aktuella fallet.

102 Eftersom WTO:s tvistlösningsorgan inte specifikt har uttalat sig om en sådan situation som den som följer av indirekt försäljning, är det inte möjligt att anse att kommissionen genom att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna åsidosatte artikel 2.6 första meningen i grundförordningen mot bakgrund av artikel 2.2.2 i WTO:s antidumpningsavtal.

De omtvistade FAA-kostnadernas hypotetiska art

103 Sökandena har hävdat att de i själva verket inte har åsamkats de omtvistade FAA-kostnaderna. Närmare bestämt har sökandena framhållit att de visserligen inte principiellt ifrågasätter att försäljning mellan närstående parter ger upphov till vissa kostnader men att de FAA-kostnader som de angav i sina svar på kommissionens frågeformulär inte är representativa för deras faktiska omkostnader i samband med dessa transaktioner och att dessa FAA-kostnader av det skälet borde ha uteslutits. De belopp som sökandena angav i den spalt på frågeformuläret som avser ”närstående köpare” var, enligt vad de har gjort gällande, av hypotetisk art och skrevs in uteslutande för att formatet hos kommissionens frågeformulär skulle respekteras.

104 Tribunalen erinrar om att kostnaderna enligt artikel 2.5 första stycket i grundförordningen ”normalt [ska] beräknas på grundval av bokföringen för den part som är föremål för undersökningen, under förutsättning att bokföringen överensstämmer med det berörda landets allmänt erkända bokföringsprinciper och att det visas att den på ett rimligt sätt återspeglar kostnaderna i samband med produktion och försäljning av den undersökta produkten”.

105 Av artikel 6.2 i grundförordningen följer vidare att kommissionen ska upprätta ett frågeformulär och sända detta till berörda parter i syfte att erhålla de uppgifter som behövs för antidumpningsundersökningen samt att nämnda parter är skyldiga att till kommissionen lämna de uppgifter som denna behöver för att slutföra nämnda undersökning (dom av den 14 december 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punkterna 50 och 51).

106 Parternas svar på det frågeformulär som avses i artikel 6.2 i grundförordningen, och den kontroll som kommissionen senare kan göra på plats enligt artikel 16 i samma förordning, är väsentliga för antidumpningsförfarandets förlopp (se dom av den 30 april 2015, VTZ m.fl./rådet, T-432/12, ej publicerad, EU:T:2015:248, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

107 Av artikel 18.3 och 18.6 i grundförordningen följer dessutom att de uppgifter som berörda parter är skyldiga att lämna till kommissionen ska användas av unionsinstitutionerna när dessa fattar beslut i antidumpningsundersökningen och att nämnda parter inte får utelämna relevanta uppgifter; huruvida en viss uppgift är nödvändig ska bedömas från fall till fall (dom av den 14 december 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punkt 52).

108 Vidare ankommer det på kommissionen att i egenskap av undersökande myndighet slå fast huruvida dumpning föreligger (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 oktober 1999, Acme/rådet, T-48/96, EU:T:1999:251, punkt 40, och dom av den 30 april 2015, VTZ m.fl./rådet, T-432/12, ej publicerad, EU:T:2015:248, punkt 29).

109 Kontrollen av de insamlade uppgifterna ska göra det möjligt för kommissionen att fullgöra sin uppgift och förvissa sig om riktigheten av de upplysningar som har lämnats av det företag som är föremål för undersökning, vilket efter bästa förmåga och uttömmande ska besvara de frågor som kommissionen ställer och inte får underlåta att lämna alla uppgifter och förklaringar som behövs för att kommissionen ska kunna kontrollera riktigheten av de lämnade uppgifterna och dra rimligt korrekta slutsatser (dom av den 3 december 2019, Yieh United Steel/kommissionen, T-607/15, överklagad, EU:T:2019:831, punkt 78).

110 I det aktuella fallet lämnade sökandena uppgifterna om de omtvistade FAA-kostnaderna i samband med att de fyllde i det frågeformulär som kommissionen hade sänt till dem. Därvid ifrågasatte de visserligen principiellt att dessa kostnader skulle beaktas, med hänvisning till kommissionens användning av en annan metod än den som hade använts vid dess tidigare översyner, men däremot uttryckte de inte något tvivel om tillförlitligheten hos de uppgifter som de tillhandahöll kommissionen.

111 Inför tribunalen har sökandena gjort gällande att de, när de fyllde i kommissionens frågeformulär för bedömningen av de omtvistade FAA-kostnaderna, på totalbeloppet för sina FAA-kostnader tillämpade en koefficient motsvarande den andel av deras totala omsättning som härrörde från deras försäljning till IPU. Eftersom det i kraft av artikel 2.1 tredje stycket i grundförordningen inte var möjligt att använda priset vid försäljning av sökandenas produkter till IPU i samband med fastställandet av normalvärdet, är den omsättning som härrör från den försäljningen enligt

deras uppfattning ovidkommande även vid fastställandet av FAA-kostnaderna. FAA-kostnader beräknade med en sådan metod är enligt sökandena hypotetiska och borde inte ha beaktats vid beräkningen av normalvärdet.

112 Sökandena har emellertid vitsordat att försäljning mellan närstående bolag ger upphov till vissa FAA-kostnader. När de vitsordade detta, föreslog de dessutom inte någon annan metod än den som bygger på kommissionens frågeformulär för att skatta de omtvistade FAA-kostnaderna, vilka kommissionen – som följer av punkt 90 ovan – var skyldig att beakta.

113 Såvitt avser den invändning som gäller att tillämpningen av den metod som bygger på kommissionens frågeformulär medförde att de omtvistade FAA-kostnaderna skattades med hjälp av en koefficient beräknad på grundval av en omsättning som inbegrep priser mellan närstående bolag såsom sökandena och IPU, konstaterar tribunalen att den av sökandena åberopade artikel 2.1 i grundförordningen (se punkt 111 ovan) inte innehåller någon hänvisning till FAA-kostnader. Artikel 2.1 tredje stycket utesluter visserligen att priser mellan närstående bolag betraktas som priser att beakta vid beräkningen av normalvärdet, som enligt artikel 2.1 första stycket ”vanligtvis [ska] grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller ska betala vid normal handel”, men sökandena har inte visat att det föreskrivna uteslutandet av priser mellan närstående bolag medför att även FAA-kostnader i samband med försäljning mellan sådana bolag ska uteslutas.

114 De aktuella invändningarna från sökandenas sida påverkar således inte giltigheten av den princip som följer av punkterna 83–91 ovan, nämligen att kommissionen var skyldig att vid beräkning av normalvärdet beakta samtliga kostnader som hade uppkommit i samband med försäljning av de produkttyper som såldes i Ukraina, inbegripet samtliga kostnader som var att hänföra till indirekt försäljning. Följaktligen kan sökandena inte vinna framgång med dessa invändningar.

Åsidosättande av kommissionens beslutspraxis

115 Sökandena har gjort gällande att kommissionen åsidosatte sin egen beslutspraxis genom att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna när den fastställde normalvärdet.

116 Tribunalen erinrar härvidlag om att lagenligheten av en förordning varigenom det införs en antidumpningstull ska bedömas mot bakgrund av rättsreglerna, särskilt bestämmelserna i grundförordningen, och inte i förhållande till en påstådd tidigare beslutspraxis från kommissionens och rådets sida (dom av den 18 oktober 2016, Crown Equipment (Suzhou) och Crown Gabelstapler/rådet, T-351/13, ej publicerad, EU:T:2016:616, punkt 107; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2006, Moser Baer India/rådet, T-300/03, EU:T:2006:289, punkt 45).

117 Eftersom tribunalen har konstaterat att det var förenligt med grundförordningen att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna vid beräkningen av normalvärdet, ska talan såvitt avser den nu aktuella invändningen avvisas med hänvisning till avsaknad av verkan, utan att det behöver prövas huruvida institutionerna i samband med antagandet av de av sökandena åberopade förordningarna tillämpade en annan metod än den som har använts i det nu aktuella fallet.

118 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att kommissionen inte åsidosatte vare sig artikel 2.3 första stycket, artikel 2.4 första stycket och artikel 2.6 första meningen i grundförordningen eller artikel 2.2.2 första meningen i WTO:s antidumpningsavtal genom att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna vid fastställandet av normalvärdet.

119 Talan ska således inte bifallas såvitt avser den första grunden såsom denna har återgetts i punkt 33 ovan.

Den andra grunden: Kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den på exportpriset applicerade ett belopp motsvarande FAA-kostnader och vinst för en agent som arbetar på provisionsbasis

120 Enligt sökandena gjorde kommissionen en uppenbart oriktig bedömning vid sin tolkning av artikel 2.10 första till fjärde meningarna samt led i) i grundförordningen.

121 Sökandena har gjort gällande att kommissionen, när den beräknade exportpriset i det ärende som utmynnade i antagandet av den angripna förordningen, felaktigt tillämpade en nedjustering i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen på de priser som IPE tog ut vid försäljning av den berörda produkten till den första oberoende köparen i unionen (nedan kallad den omtvistade justeringen). Den omtvistade justeringen skapade enligt sökandena en funktionell asymmetri mellan normalvärdet och deras exportpris som i strid med artikel 2.10 första till fjärde meningarna i samma förordning påverkade prisernas jämförbarhet. Sökandena anser att i stället för att göra denna justering borde kommissionen, liksom den gjorde vid de tidigare översynerna, ha grundat sig på de ovannämnda priserna, i enlighet med de lärdomar som kan hämtas i den av domstolen fastställda första Interpipedomen. De omständigheter som kommissionen framhöll i 2019 års allmänna informationsdokument, i den angripna förordningen och i skrivelsen av den 2 augusti 2019 kan enligt sökandena inte motivera den omtvistade justeringen.

122 För det första anser sökandena att kommissionen saknar fog för sitt påstående att de i och med skapandet av IPCT (se punkt 14 ovan), som enligt kommissionen utgör ett komplement till IPE, numera förfogar över parallella kanaler för export av samma produkter till unionen. Utifrån detta har kommissionen enligt sökandena dragit den felaktiga slutsatsen att IPE framgent bör betraktas som en agent och inte – som tidigare har varit fallet – som en intern försäljningsavdelning inom den enda ekonomiska enhet som utgörs av sökandena och IPU. Kommissionen har enligt sökandena inte lämnat någon förklaring som styrker att IPCT:s existens i egenskap av i unionen etablerad närstående importör automatiskt – som kommissionen har gjort gällande – medför att IPE ska ges en ny kvalificering. IPE fungerar enligt sökandena trots skapandet av IPCT fortfarande på samma sätt som tidigare och utgör fortfarande deras huvudsakliga kanal för exportförsäljning till unionen av den produkt som de aktuella antidumpningsåtgärderna avser. Syftet med skapandet av IPCT ska ha varit att underlätta – särskilt i Tyskland – försäljningen av järnvägshjul, vilka inte faller inom definitionen av den produkten. Vidare är det enligt sökandena inte tillåtet vare sig enligt grundförordningen eller enligt rättspraxis att dra slutsatsen att existensen av en ”parallell” försäljningskanal kan undergräva en närstående handlares ställning som intern försäljningsavdelning. Sökandena anser att det avgörande för att en sådan ställning inte ska anses föreligga är att handlarens omsättning huvudsakligen härrör från försäljning av produkter från icke-närstående företag, och det är sökandena som förser IPE med samtliga volymer av den berörda produkten som IPE säljer i unionen. Det konstaterandet påverkas enligt sökandena inte av att IPE:s bolagsordning, som kommissionen har framhållit, inte innehåller någon bestämmelse om ensamrätt för sökandena som formellt hindrar IPE från att köpa av andra tillverkare.

123 Sökandena har därutöver också påpekat att IPCT inrättades redan år 2014 och att kommissionen vid tiden för den år 2018 slutförda slutliga översynen kände till bolagets existens men då inte gjorde bedömningen att denna förändring av de faktiska omständigheterna utgjorde tillräcklig grund för att ompröva IPE:s ställning som intern försäljningsavdelning.

124 För det andra har sökandena, samtidigt som de har vitsordat att IPU verkligen har de samordningsfunktioner som kommissionen har beskrivit (se punkt 20 ovan), bestritt kommissionens slutsats att dessa funktioner skulle medföra att IPE inte kan anses tillhöra samma ekonomiska enhet som sökandena och IPU utan måste betraktas som en agent som arbetar på provisionsbasis. Härvidlag har sökandena hänvisat till den första Interpipedomen.

125 För det tredje har sökandena gjort gällande att avtalen mellan å ena sidan IPU och å andra sidan IPE respektive IPCT (nedan kallade de ifrågavarande avtalen) visserligen innehåller dels klausuler om klagomål i fall där varor inte uppfyller avtalsenliga krav och specifikationer, dels klausuler om parternas ansvar i fråga om kvalitetsbedömning, transportskador och tekniska anpassningar för att tillgodose slutkonsumenternas behov, dels en skiljeklausul, men att den omständigheten inte kan berättiga slutsatsen att IPE inte är att anse som en intern försäljningsavdelning. Sådana klausuler – vilkas införande är tänkt att säkerställa efterlevnaden av kraven enligt ukrainsk rätt, som reglerar dessa avtal – ändrar enligt sökandena inte den ekonomiska verkligheten i fråga om situationen för IPE, som enligt dem är en intern försäljningsavdelning och inte en agent som arbetar på provisionsbasis.

126 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

127 Tribunalen vill innan den prövar dessa argument erinra om de relevanta bestämmelserna och de principer som har slagits fast i rättspraxis liksom historiken kring tillämpningen på Interpipekoncernen av en justering i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen och de förordningar som föregick denna.

128 Enligt artikel 2.10 första meningen i grundförordningen ska ”[e]n rättvis jämförelse … göras mellan exportpriset och normalvärdet”. I artikel 2.10 tredje meningen i samma förordning slås fast att ”[o]m normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara ska i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet”.

129 I artikel 2.10 i) i grundförordningen anges ”[p]rovisioner” som en av de faktorer för vilka ”justeringar [kan] göras”. I den bestämmelsen anges särskilt att ”[j]ustering ska göras för olikheter i provisioner som utbetalas för försäljningarna i fråga” och att ”[b]egreppet provisioner ska anses inbegripa handlarens pålägg för produkten eller den likadana produkten, om handlaren fyller liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis”.

130 Av rättspraxis följer emellertid att en justering i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen inte ska göras när en producent som är etablerad i tredjeland och dennes närstående distributör med ansvar för export till unionen bildar en enda ekonomisk enhet (dom av den 26 oktober 2016, PT Musim Mas/rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 39).

131 Det har nämligen slagits fast i rättspraxis att begreppet ”en enda ekonomisk enhet”, vilket som framgår av punkterna 83 och 84 ovan har utvecklats för fastställandet av normalvärdet, är tillämpligt även vid fastställandet av exportpriset (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP, C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkterna 55 och 56, och dom av den 17 mars 2015, RFA International/kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, punkterna 108 och 109).

132 I överensstämmelse med de principer som har slagits fast i den rättspraxis som har erinrats om i punkt 84 ovan, ska det framhållas att möjligheten att erkänna att det föreligger en enda ekonomisk enhet gör att det kan undvikas att kostnader som uppenbart ingår i försäljningspriset för en produkt när försäljningen sker genom en försäljningsavdelning som är integrerad i producentens organisation däremot inte anses ingå i försäljningspriset när försäljningsverksamheten sker i ett bolag som är rättsligt separat från producenten men kontrolleras ekonomiskt av denne (dom av den 26 oktober 2016, PT Musim Mas/rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 41).

133 Av detta följer att en handlare som tillsammans med en i ett tredjeland etablerad producent bildar en enda ekonomisk enhet inte kan anses utöva funktioner som liknar dem som utövas av en agent som arbetar på provisionsbasis i den mening som avses i artikel 2.10 i) i grundförordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 2016, PT Musim Mas/rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 42).

134 Vid bedömning av huruvida en producent och dess närstående handlare utgör en enda ekonomisk enhet är det av avgörande betydelse att beakta den ekonomiska verkligheten i fråga om förbindelserna mellan producenten och denna distributör. Med tanke på kravet på en bedömning som avspeglar den ekonomiska verkligheten i förbindelserna mellan producenten och distributören, är unionsinstitutionerna skyldiga att beakta samtliga relevanta faktorer som gör det möjligt att fastställa huruvida distributören utövar samma funktioner som en integrerad försäljningsavdelning hos producenten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 2016, PT Musim Mas/rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

135 Bevisbördan såvitt avser de specifika justeringar som räknas upp i artikel 2.10 a–k i grundförordningen åvilar enligt rättspraxis den part som önskar göra gällande sådana justeringar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 2016, PT Musim Mas/rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 83 och där angiven rättspraxis).

136 När unionsinstitutionerna anser att exportpriset ska justeras nedåt med motiveringen att ett försäljningsbolag som står nära en producent fyller liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis, ankommer det därför på dessa institutioner att åtminstone lägga fram samstämmiga indicier på att det villkoret är uppfyllt (se dom av den 26 oktober 2016, PT Musim Mas/rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 84 och där angiven rättspraxis).

137 Av detta följer att om unionsinstitutionerna har lagt fram samstämmiga indicier som pekar på att en handlare som står en producent nära utövar funktioner som liknar dem som utförs av en agent som arbetar på provisionsbasis, ankommer det på handlaren eller producenten att styrka att en justering enligt artikel 2.10 i) i grundförordningen inte är motiverad (dom av den 26 oktober 2016, PT Musim Mas/rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punkt 85).

Historiken bakom tillämpningen på Interpipekoncernen av en justering i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen och de förordningar som föregick denna

– Den justering som tillämpades på Interpipekoncernen i förordning nr 954/2006 och de åtgärder som vidtogs med anledning av att den justeringen i den första Interpipedomen förklarades rättsstridig

138 I samband med beräkningen i förordning nr 954/2006 av den antidumpningstull som skulle gälla för de tidigare Interpipebolagen (vilka har efterträtts av sökandena) tillämpades det, som har erinrats om i punkterna 4 och 6 ovan, en justering som var analog med den omtvistade justeringen på de priser som togs ut av det schweiziska bolaget Sepco (som sedermera har blivit IPE). Genom den första Interpipedomen ogiltigförklarade tribunalen delvis den förordningen, just med anledning av att den justeringen var rättsstridig.

139 När tribunalen motiverade den bedömningen, framhöll den först att kommissionen hade lagt tre omständigheter till grund för sin slutsats att Sepco fyllde liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis. För det första hade de tidigare Interpipebolagen enligt kommissionen ägnat sig åt direktförsäljning av den berörda produkten i unionen. För det andra hade SPIG Interpipe (det närstående försäljningsbolaget i Ukraina, som sedermera har blivit IPU) enligt kommissionen fungerat som försäljningsagent i samband med de tidigare Interpipebolagens försäljning till Sepco. För det tredje var banden mellan Sepco och de tidigare Interpipebolagen enligt kommissionen inte tillräckligt starka för att det skulle kunna anses att Sepco stod under nämnda bolags kontroll eller att Sepco och dessa bolag stod under gemensam kontroll (den första Interpipedomen, punkt 182).

140 Såvitt avsåg den första av dessa omständigheter fann tribunalen att de tidigare Interpipebolagens direktförsäljning i unionen hade riktat sig till de nya medlemsstaterna och skett under en övergångsfas. Dessutom hade direktförsäljningen volymmässigt uppgått till omkring 8 procent av nämnda bolags sammanlagda försäljning i unionen, varför den var av marginell betydelse. Bolagen hade således uteslutande utövat en försäljningsfunktion som kompletterade Sepcos och gjort detta endast under en övergångsperiod (den första Interpipedomen, punkt 185).

141 Såvitt avsåg den andra omständigheten framhöll tribunalen att rådet inte hade förklarat på vilket sätt det förhållandet att SPIG Interpipe fick provision på de tidigare Interpipebolagens försäljning till Sepco skulle visa att Sepco utövade funktioner som liknade dem som utövas av en agent som arbetar på provisionsbasis eller skulle hindra att Sepco ansågs utgöra en intern försäljningsavdelning inom dessa bolag (den första Interpipedomen, punkt 186).

142 Såvitt avsåg den tredje omständigheten fann tribunalen att handlingarna i målet inte gjorde det möjligt att slå fast att det saknades tillräckliga band mellan Sepco och det ena av de tidigare Interpipebolagen (den första Interpipedomen, punkt 187).

143 Med ledning av detta drog tribunalen slutsatsen att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning vid sin tillämpning av artikel 2.10 i) i förordning nr 384/96 i dess ändrade lydelse till den del som rådet hade tillämpat en justering på det exportpris som Sepco tog ut vid transaktioner som avsåg produkter tillverkade av det ena av de tidigare Interpipebolagen (den första Interpipedomen, punkt 190). Med hänvisning till åsidosättande av rätten till försvar befanns denna justering vara rättsstridig även till den del som den hade tillämpats på transaktioner avseende produkter tillverkade av det andra av de tidigare Interpipebolagen (den första Interpipedomen, punkterna 209–211).

144 I skälen 12 och 13 i genomförandeförordning nr 540/2012, som rådet i enlighet med artikel 266 FEUF antog i syfte att följa den första Interpipedomen, vilken hade fastställts av domstolen, erinrade rådet dels om att tribunalen hade funnit att unionsinstitutionerna just i Interpipefallet inte borde ha gjort någon justering för provisioner vid jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset, dels om att dumpningsmarginalen därför hade räknats om utan att exportpriset hade justerats för olikheter i provisioner.

145 Som kommissionen vitsordade vid förhandlingen, tog rådet i förordning nr 540/2012 inte upp frågan huruvida andra omständigheter än de som tribunalen hade prövat i den första Interpipedomen kunde motivera en tillämpning av den justering som i den domen hade förklarats vara rättsstridig.

146 Någon sådan prövning gjordes inte heller i samband med genomförandeförordning nr 585/2012, genom vilken rådet bibehöll de ifrågavarande antidumpningsåtgärderna (se punkt 9 ovan). I själva verket framgår det av skälen 7, 38 och 57 i den förordningen att det i enlighet med unionsdomstolens avgöranden inte skulle tillämpas någon justering på Interpipekoncernens exportpriser. Detsamma gäller såvitt avser genomförandeförordning nr 795/2012, som antogs efter den år 2012 slutförda interimsöversynen, något som framgår av skälen 2, 27 och 28 i den förordningen.

147 I förordning 2018/1469, som antogs efter den år 2018 slutförda slutliga översynen, beskrev kommissionen – i skälen 4 och 5 – samtliga antidumpningsåtgärder som avsåg Interpipekoncernen. I skäl 86 angav kommissionen att i fall där de exporterande producenterna exporterade den berörda produkten till oberoende kunder i unionen via IPE, fastställdes exportpriset på grundval av de priser som faktiskt hade betalats eller skulle betalas för den berörda produkten vid försäljning på export till unionen, i enlighet med artikel 2.8 i grundförordningen. I skäl 87 tillade kommissionen att i fall där de exporterande producenterna exporterade den berörda produkten till unionen via IPCT, konstruerades exportpriset på grundval av det pris till vilket den importerade produkten första gången såldes vidare till oberoende kunder i unionen, i enlighet med artikel 2.9 i grundförordningen.

148 Således var det av de skäl som angavs i den första Interpipedomen som kommissionen i genomförandeförordning 2018/1469 fortsatte att avstå från att på exportpriserna för de produkter som såldes av IPE tillämpa en sådan justering som avses i artikel 2.10 i) i grundförordningen.

– *Tillämpningen av den omtvistade justeringen*

149 I samband med den år 2019 slutförda interimsöversynen fann kommissionen däremot, efter en mer ingående granskning av förbindelserna mellan sökandena och IPE, att det var påkallat att tillämpa den omtvistade justeringen.

150 Av skälen 39–42 i den angripna förordningen framgår att kommissionen fann att Interpipekoncernen under den undersökningsperiod som omfattades av den år 2019 slutförda interimsöversynen hade exporterat den berörda produkten till unionen genom två olika försäljningskanaler, nämligen IPE och IPCT. IPE var samma i Schweiz etablerade närstående handlare som koncernen vid tiden för den år 2012 slutförda interimsöversynen hade använt för att exportera sina produkter, medan IPCT ännu inte hade funnits då den interimsöversynen gjordes. Med anledning av detta, och med hänvisning till andra omständigheter som på grund av

sin konfidentiella art inte redovisades i nämnda förordning men som sökandena fick ta del av i skrivelsen av den 2 augusti 2019, gjorde kommissionen bedömningen att det var påkallat att tillämpa den omtvistade justeringen.

151 Av skrivelsen av den 2 augusti 2019 framgår att kommissionen ansåg att det fanns fyra omständigheter som motiverade den omtvistade justeringen. Dessa omständigheter redovisas i det följande.

152 För det första påpekade kommissionen att IPE och IPCT sålde samma produkter och erbjöd samma tjänster till sina kunder i unionen. Således var IPE – som inte var inblandat i den försäljning som ombesörjdes av IPCT – inte längre det enda bolaget med ansvar för distribution i unionen av de produkter som sökandena tillverkade. Kommissionen tillade att IPCT inte endast svarade för en betydande andel av Interpipekoncernens försäljning i unionen utan även sålde den berörda produkten i flera olika medlemsstater och till och med till vissa kunder som även IPE samarbetade med.

153 För det andra gjorde kommissionen gällande att IPU fungerade som förbindelselänk mellan å ena sidan IPE och IPCT och å andra sidan sökandena i så måtto att IPU samlade in beställningar från IPE och IPCT och tilldelade dessa till endera av sökandena utifrån produktionskapacitet och produktionsplanering.

154 För det tredje konstaterade kommissionen att det i de ifrågavarande avtalen (se punkt 125 ovan) angavs detaljerade förfaranden för klagomål på produkter som inte uppfyllde de avtalsenliga specifikationerna. Dessutom reglerade dessa avtal vad som var säljarens respektive köparens exklusiva ansvar i fråga om kvalitetsbedömning, transportskador och tekniska anpassningar för att tillgodose slutkonsumenternas behov, och de innehöll en utförlig klausul om skiljeförfarande för lösning av eventuella tvister med anknytning till avtalsbestämmelserna mellan IPU i egenskap av säljare och IPE eller IPCT i egenskap av köpare. Kommissionen tillade att IPU i de flesta fallen agerade som ombud för sökandena och att det i avtalen mellan å ena sidan IPU och å andra sidan IPE och IPCT uttryckligen angavs att risken skulle övergå från IPU till IPE respektive IPCT.

155 För det fjärde underströk kommissionen att IPE:s bolagsordning inte innehöll någon bestämmelse om ensamrätt för sökandena, varför IPE hade möjlighet att köpa av andra tillverkare.

Sökandenas bestridande av de omständigheter som ligger till grund för den omtvistade justeringen

156 De flesta av de invändningar som sökandena har framställt till stöd för den nu aktuella grunden har det gemensamt att de innebär kritik mot att kommissionen, genom att tillämpa den omtvistade justeringen på sökandena, frångick de slutsatser som institutionerna efter det att de hade rättat sig efter den första Interpipedomen hade dragit såvitt avsåg den roll som spelades av Sepco (sedermera IPE).

157 Vid prövningen av denna grund är det emellertid lämpligt att tribunalen inskränker sig till att avgöra huruvida kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att de fyra omständigheter som har redovisats i punkterna 152–155 ovan kunde motivera tillämpning av den omtvistade justeringen. Sökandenas övriga invändningar överlappar nämligen dem som de har framställt till stöd för den tredje grundens andra del, som avser åsidosättande av artikel 11.9 i

grundförordningen i så måtto att kommissionen bytte metod trots att de i den bestämmelsen angivna villkoren för att detta ska få ske inte var uppfyllda. Dessa övriga invändningar kommer därför att behandlas i samband med prövningen av den tredje grundens andra del.

158 Tribunalen noterar att det – som kommissionen också angav vid förhandlingen, som svar på en fråga från tribunalen och utan att motsägas av sökandena – inte finns något samband mellan någon av de fyra omständigheterna i punkterna 152–155 ovan och de tre omständigheter som tribunalen prövade i den första Interpipedomen, med avseende på vilka den fann att det förelåg en uppenbart oriktig bedömning (se punkterna 139–143 ovan). Att de sistnämnda tre omständigheterna i den domen inte befanns vara tillräckliga för att en justering som är analog med den omtvistade justeringen skulle vara berättigad saknar således betydelse för den omtvistade justeringens rättsenlighet, med tanke på att kommissionen nu har åberopat de fyra andra omständigheterna till stöd för sitt beslut.

159 När det gäller den omständigheten att IPE:s bolagsordning inte innehåller någon ensamrättsklausul till förmån för sökandena (se punkt 155 ovan), ska det erinras om att andelen av en handlares försäljning som avser produkter från icke-närstående producenter enligt rättspraxis har betydelse vid fastställandet av huruvida handlaren och den närstående producenten tillsammans utgör en enda ekonomisk enhet. Om en stor del av handlarens omsättning härrör från försäljning av produkter från icke-närstående företag, kan detta nämligen vara ett tecken på att handlaren inte kan anses ha samma funktion som en intern försäljningsavdelning (dom av den 25 juni 2015, PT Musim Mas/rådet, T-26/12, ej publicerad, EU:T:2015:437, punkt 53).

160 I det aktuella fallet har sökandena ifrågasatt kommissionens argument att det i IPE:s bolagsordning inte finns någon ensamrättsklausul till förmån för dem. De har gjort gällande, utan att därvidlag motsägas av kommissionen, att IPE i själva verket aldrig har sålt något annat än den av dem tillverkade berörda produkten.

161 Eftersom unionsinstitutionerna ska utgå från den ekonomiska verkligheten i fråga om förbindelserna mellan de berörda bolagen (se punkterna 83 och 134 ovan), kan avsaknaden av en sådan ensamrättsklausul därför inte med framgång anföras till stöd för den omtvistade justeringens rättsenlighet.

162 När det gäller innehållet i de ifrågavarande avtalen (se punkterna 125 och 154 ovan), ska det inledningsvis erinras om att förekomsten av skriftliga avtal mellan bolag enligt rättspraxis har betydelse vid fastställandet av huruvida bolagen tillsammans utgör en enda ekonomisk enhet. Om sådana avtal finns, är detta nämligen ett tecken på att förbindelsen mellan de berörda bolagen grundar sig på normala handelsvillkor (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juni 2015, PT Musim Mas/rådet, T-26/12, ej publicerad, EU:T:2015:437, punkt 60).

163 I det aktuella fallet utgör innehållet i de ifrågavarande avtalen, såsom det beskrevs av kommissionen i skrivelsen av den 2 augusti 2019 och såsom det framgår av de handlingar som kommissionen har företett med anledning av en åtgärd för processledning (se punkt 28 ovan), bevisning till stöd för kommissionens beslut att tillämpa den omtvistade justeringen. Att ett avtal mellan två bolag innehåller en skiljeklausul för lösning av avtalsrelaterade tvister mellan de båda bolagen och att solidaritet inte ska råda dem emellan – något som förutsätter att det rör sig inte endast om två separata juridiska personer utan också om två ekonomiska enheter med skiljaktiga intressen – är nämligen svårt att förena med bedömningen att bolagen utgör en enda ekonomisk

enhet och att det ena är att anse som en intern försäljningsavdelning (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 25 juni 2015, PT Musim Mas/rådet, T-26/12, ej publicerad, EU:T:2015:437, punkterna 62 och 63).

164 När det gäller att IPE och IPCT påstås bedriva likadan verksamhet gentemot kunder i unionen (se punkt 152 ovan), ska det framhållas att sökandena inte har lagt fram någon bevisning som kan vederlägga kommissionens konstateranden rörande rollen för IPCT, som enligt vad kommissionen har hävdat sålde den berörda produkten i unionen, delvis till samma kunder som köpte av IPE. I själva verket har sökandena inskränkt sig till att påstå att IPCT har inrättats för att – huvudsakligen i Tyskland – underlätta försäljningen av järnvägshjul, som inte ingår i definitionen av den berörda produkten. Härtill kommer att sökandena i sitt yttrande över 2019 års allmänna informationsdokument medgav att IPCT ”s[ålde] begränsade kvantiteter av den berörda produkten i vissa medlemsstater”.

165 Kommissionen har med gott fog gjort gällande att något som utgör en enda ekonomisk enhet i princip också har en enda intern försäljningsavdelning, varför den omständigheten att IPE:s och IPCT:s funktioner såvitt avser försäljning i unionen sammanfaller – om så bara delvis – utgör bevisning som kan utesluta att IPE är att anse som en sådan avdelning.

166 Slutligen ska det framhållas att IPU:s roll som förbindelselänk (se punkt 153 ovan) ger stöd åt kommissionens konstaterande att IPCT:s roll utgör hinder för att IPE ska betraktas som en intern försäljningsavdelning. Som kommissionen också påpekade vid förhandlingen, som svar på en fråga från tribunalen, är den omständigheten att IPU hanterar beställningar från både IPE och IPCT inte tillräcklig för att det ska kunna uteslutas att IPE och IPCT konkurrerar i fråga om försäljning av samma produkter på unionsmarknaden. Sökandena har inte förklarat varför Interpipekoncernen skulle ha en organisation som innebär att ett bolag som påstås fungera som intern försäljningsavdelning konkurrerar med ett annat bolag i samma koncern.

167 Av detta följer att de omständigheter som kommissionen har åberopat (bortsett från avsaknaden av ensamrättsklausul till förmån för sökandena i IPE:s bolagsordning) utgör samstämmiga indicier som ger vid handen att IPE inte kan betraktas som en intern försäljningsavdelning (se punkt 137 ovan).

168 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att kommissionen inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när den tillämpade den omtvistade justeringen. Talan kan således inte bifallas såvitt avser den andra grunden såsom denna har återgetts i punkt 34 ovan.

Den tredje grunden: Kommissionen åsidosatte artikel 11.9 i grundförordningen när den bytte metod för beräkning av normalvärdet och exportpriset

169 Sökandena har gjort gällande att kommissionen enligt artikel 11.9 i grundförordningen som huvudregel är skyldig att vid en undersökning avseende översyn som genomförs med stöd av artikel 11.2 och 11.3 i den förordningen tillämpa samma metod, bland annat för att fastställa normalvärdet och exportpriset, som den tillämpade vid den undersökning som ledde till införandet av de åtgärder som är föremål för översyn. Byte av metod får enligt sökandena ske endast om omständigheterna har förändrats. Däremot anser sökandena att kommissionen inte får ta en ny metod i bruk enbart av det skälet att den bedömer denna metod som lämpligare än den tidigare metoden, under förutsättning att den tidigare metoden är förenlig med grundförordningen. I det aktuella fallet är referensmetoden enligt sökandena den metod som

tillämpades i samband med den år 2018 slutförda slutliga översynen. Sökandena har också gjort gällande att kommissionen genom att åberopa sin första undersökning motsäger sitt eget argument att tidigare undersökningar inte är att anse som referenspunkter.

170 Sökandena har erinrat om att de omtvistade FAA-kostnaderna inte beaktades av kommissionen vare sig vid den år 2012 slutförda interimsöversynen eller – till följd av deras anmärkningar (se punkterna 13, 15 och 17 ovan) – vid den år 2018 slutförda slutliga översynen samt om att exportpriset vid den år 2018 slutförda slutliga översynen, trots att IPCT redan hade inrättats vid tiden för den översynen, beräknades utan att den omtvistade justeringen tillämpades på IPE:s priser.

171 Mot bakgrund av detta har sökandena inom ramen för förevarande grund gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 11.9 i grundförordningen i två hänseenden, nämligen genom att vid den år 2019 slutförda interimsöversynen beräkna dels normalvärdet (första delen av den tredje grunden), dels exportpriset (andra delen), med hjälp av en annan metod än den tidigare hade använt. Sökandena har tillagt att de ändringar som kommissionen gjorde i sina beräkningar ska anses utgöra en ”metod” i den mening som avses i den ovannämnda bestämmelsen snarare än ett ”tillvägagångssätt” – ett uttryck som kommissionen har använt inför tribunalen men som enligt sökandena inte motsvarar något begrepp som används i grundförordningen.

172 Tribunalen vill innan den prövar de båda delarna av förevarande grund erinra om lydelsen av artikel 11.9 i grundförordningen och om de principer som har slagits fast i rättspraxis.

173 Enligt artikel 11.9 i grundförordningen ska kommissionen, vid varje undersökning avseende översyn enligt den artikeln, med beaktande av bland annat bestämmelserna i artikel 2 i samma förordning och under förutsättning att omständigheterna är oförändrade, tillämpa samma metoder som vid den undersökning som ledde till införandet av tullen i fråga.

174 Tribunalen framhåller för det första att det undantag som tillåter institutionerna att när omständigheterna har förändrats tillämpa en annan metod vid översynen än vid den ursprungliga undersökningen nödvändigtvis ska ges en restriktiv tolkning, eftersom en avvikelse eller ett undantag från en huvudregel ska tolkas på ett sådant sätt (dom av den 3 december 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo m.fl., C-461/18 P, EU:C:2020:979, punkt 143). Bevisbördan åligger institutionerna, som för att få tillämpa en annan metod vid översynen än den som de tillämpade vid den ursprungliga undersökningen måste visa att omständigheterna har förändrats (dom av den 19 september 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/rådet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 18).

175 Kravet på en restriktiv tolkning av den enligt artikel 11.9 i grundförordningen undantagsvis tillåtna möjligheten att byta metod kan inte innebära att institutionerna får fortsätta att använda en metod som är oförenlig med bestämmelserna i artikel 2 i den förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 september 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/rådet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 19, dom av den 18 september 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 43, och dom av den 3 december 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo m.fl., C-461/18 P, EU:C:2020:979, punkt 144).

176 Däremot är det inte tillräckligt för att rättfärdiga ett metodbyte att den nya metoden är lämpligare än den tidigare, under förutsättning att den tidigare metoden är förenlig med artikel 2 i grundförordningen (se dom av den 17 mars 2015, RFA International/kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 91 och där angiven rättspraxis).

177 För det andra rör den förändring av omständigheterna som avses i artikel 11.9 i grundförordningen de parametrar som i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 2 i den förordningen tillämpades i enlighet med den metod för beräkning av dumpningsmarginalen som användes vid den undersökning som ledde till att tullen infördes (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 april 2015, CHEMK och KF/rådet, T-169/12, EU:T:2015:231, punkt 90).

178 För det tredje innebär den omständigheten att samma metod tillämpas inte att det är nödvändigt att använda samma uppgifter som har samlats in under en tidigare undersökning eller samma på de uppgifterna grundade faktiska slutsatser eller beräkningar (dom av den 7 februari 2013, Acron/rådet, T-118/10, ej publicerad, EU:T:2013:67, punkt 115).

179 Det är mot bakgrund av dessa principer som de båda delarna av förevarande grund ska bedömas, i tur och ordning.

Den första delen: kommissionens byte av metod för beräkning av normalvärdet

180 Till stöd för den första delen av den tredje grunden har sökandena gjort gällande att kommissionen varken i den angripna förordningen eller i skrivelsen av den 2 augusti 2019 redogjorde för att omständigheterna sedan undersökningen i samband med den år 2018 slutförda slutliga översynen hade förändrats på ett sätt som motiverade att det tillämpades en annan metod för att avgöra huruvida deras försäljning hade skett vid normal handel och för att fastställa det konstruerade normalvärdet. Därutöver har sökandena påpekat att kommissionen i nämnda skrivelse vitsordade att den hade bytt metod, med motiveringen att de omtvistade FAA-kostnaderna vid den år 2012 slutförda interimsöversynen och den år 2018 slutförda slutliga översynen felaktigt hade utelämnats, och angav dels att den metod som den framdeles skulle tillämpa var förenlig med artikel 2.4 och 2.6 i grundförordningen, dels att det aktuella felet inte gav upphov till några berättigade förväntningar som sökandena kunde göra gällande. Sökandena anser att dessa kortfattade förklaringar från kommissionens sida inte kan motivera slutsatsen att kommissionen styrkte att omständigheterna hade förändrats i den mening som avses i artikel 11.9 i grundförordningen, en bestämmelse som enligt sökandena ska tolkas restriktivt.

181 Inte heller lyckades kommissionen enligt sökandena visa att uteslutandet av de omtvistade FAA-kostnaderna stred mot artikel 2 i grundförordningen. Att kommissionen påstod att den nya metoden var förenlig med den artikeln kan enligt sökandena inte anses innebära att kommissionen förklarade varför den metod som hade använts vid den år 2012 slutförda interimsöversynen och den år 2018 slutförda slutliga översynen var felaktig. Sökandena har framhållit att det påstådda fel som kommissionen ska ha begått från och med den år 2012 slutförda interimsöversynen, om det verkligen rörde sig om ett fel, borde ha rättats till i samband med den år 2018 slutförda slutliga översynen. Inom ramen för den översynen gjorde kommissionen emellertid en specifik och utförlig granskning av de omtvistade FAA-kostnaderna, varefter den slutligen godtog den ståndpunkt som sökandena hade förfäktat såvitt avsåg dessa kostnader.

182 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

183 Tribunalen noterar att beslutet att beakta eller undanta de omtvistade FAA-kostnaderna i samband med fastställandet av normalvärdet inte avser en bedömning av sakomständigheter som kommissionen kunde uppdatera på grundval av nya uppgifter från sökandena utan att det handlar om hur kommissionen valde att tolka de relevanta bestämmelserna i artikel 2 i grundförordningen, särskilt punkterna 3, 4 och 6 i denna. Att dessa kostnader beaktades vid den

år 2019 slutförda interimsöversynen efter att ha undantagits vid den år 2012 slutförda interimsöversynen och vid den år 2018 slutförda slutliga översynen utgör således ett byte av metod i den mening som avses i artikel 11.9 i grundförordningen.

184 Som framgår av tribunalens bedömning av den andra grunden innebär emellertid grundförordningen, såsom den ska tolkas mot bakgrund av relevant rättspraxis, att rekvisitet normal handel ska tillämpas, och normalvärdet i den mening som avses i artikel 2.3 i den förordningen beräknas, på grundval av samtliga FAA-kostnader som sökandena har åsamkats i samband med sin såväl direkta som indirekta försäljning på den ukrainska marknaden. Den metod som kommissionen tillämpade vid den år 2012 slutförda interimsöversynen och den år 2018 slutförda slutliga översynen var, som kommissionen vitsordade vid förhandlingen, inte förenlig med artikel 2 i grundförordningen i så måtto att den innebar att de omtvistade FAA-kostnaderna inte beaktades.

185 Av detta följer, i överensstämmelse med den rättspraxis som har erinrats om i punkt 175 ovan, att det metodbyte som kommissionen gjorde inte strider mot artikel 11.9 i grundförordningen.

186 Inom ramen för den nu aktuella delen av förevarande grund har sökandena också framställt en invändning som avser åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar. Närmare bestämt har sökandena hävdat att de, när de begärde (se punkt 12 ovan) att kommissionen skulle utföra den år 2019 slutförda interimsöversynen, vilken resulterade i den angripna förordningen, förväntade sig att dumpningsmarginalen skulle beräknas enligt samma metod som kommissionen hade använt sedan den år 2012 slutförda interimsöversynen.

187 Tribunalen erinrar om att en person enligt rättspraxis har rätt att åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar om han eller hon befinner sig i en situation av vilken det framgår att unionsadministrationen, genom att ge honom eller henne tydliga försäkringar, har väckt grundade förhoppningar. Dessutom gäller att de givna försäkringarna ska stå i överensstämmelse med tillämpliga bestämmelser (dom av den 24 mars 2011, ISD Polska m.fl./kommissionen, C-369/09 P, EU:C:2011:175, punkt 123; se även dom av den 17 december 2010, EWRIA m.fl./kommissionen, T-369/08, EU:T:2010:549, punkt 139 och där angiven rättspraxis).

188 Om man i det aktuella fallet antar att sökandena från kommissionen faktiskt erhöll tillräckligt tydliga försäkringar om att de omtvistade FAA-kostnaderna inte skulle komma att beaktas, stred i så fall dessa försäkringar – som framgår av tribunalens bedömning av den första grunden – mot artikel 2 i grundförordningen.

189 I alla händelser framgår det inte av handlingarna i målet att sökandena erhöll några sådana försäkringar inom ramen för den år 2012 slutförda interimsöversynen. Såvitt avser de försäkringar som ska ha lämnats inom ramen för skriftväxlingen om de omtvistade FAA-kostnaderna mellan kommissionen och sökandena under den år 2018 slutförda slutliga översynen, noterar tribunalen att den skriftväxlingen inleddes den 13 juli 2018 (se punkt 13 ovan) och att sökandena redan innan dess hade begärt att kommissionen skulle genomföra den år 2019 slutförda interimsöversynen, som resulterade i att den angripna förordningen antogs, såsom framgår av offentliggörandet den 7 maj 2018 av tillkännagivandet om den sistnämnda översynen (se punkt 12 ovan). Således kan sökandena inte med framgång göra gällande några berättigade förväntningar som skulle ha uppkommit till följd av en tidigare skriftväxling inom ramen för den år 2018 slutförda slutliga översynen.

190 Sökandena saknar därför fog för sin invändning om åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar.

191 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte bifallas såvitt avser den tredje grundens första del.

Den andra delen: kommissionens byte av metod för beräkning av exportpriset

192 Inom ramen för den andra delen av förevarande grund har sökandena gjort gällande att inrättandet av IPCT år 2014 inte innebar att omständigheterna förändrades, i förhållande till den situation som hade rått vid tiden för den år 2018 slutförda slutliga översynen, på ett sådant sätt att detta motiverade att den omtvistade justeringen gjordes. Kommissionen borde enligt sökandena därför ha fortsatt att tillämpa samma metod som vid den översynen, såvida den inte kunde styrka att den metoden var oförenlig med artikel 2 i grundförordningen. Sökandena har bestritt det argument som kommissionen anförde i skrivelsen av den 2 augusti 2019, nämligen att syftet med en översyn vid giltighetstidens utgång skiljer sig från syftet med en interimsöversyn och att kommissionen därför gjorde en utförlig bedömning av Interpipekoncernens uppbyggnad vid den år 2019 slutförda interimsöversynen men däremot inte vid den år 2018 slutförda slutliga översynen. De har också bestritt kommissionens argument att den relevanta frågan vid tillämpning av artikel 11.9 i grundförordningen är huruvida omständigheterna har förändrats sedan den närmast föregående interimsöversynen. Därvidlag har de gjort gällande att förfaranderegelrna (utom vad avser tidsfrister) för och omfattningen av en sådan undersökning som görs i samband med en översyn vid giltighetstidens utgång och en sådan undersökning som görs i samband med en interimsöversyn är likartade eller till och med identiska såvitt avser fastställandet av dumpningsmarginalen, något som enligt deras uppfattning framgår av artikel 11.5 i grundförordningen.

193 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

194 Tribunalen noterar att när institutionerna under tiden från det att den första Interpipedomen meddelades fram till den år 2019 slutförda interimsöversynen beslutade att inte längre på Interpipekoncernen tillämpa den justering som tribunalen genom den domen hade befunnit vara rättsstridig, prövade de som framgår av punkterna 143–148 ovan inte de fyra i punkterna 152–155 ovan redovisade omständigheter som kommissionen sedan efter den år 2019 slutförda interimsöversynen har lagt till grund för den omtvistade justeringen.

195 Kommissionen hänvisade visserligen till IPCT:s existens i samband med den år 2018 slutförda slutliga översynen men drog inte några slutsatser därav som påverkade IPE:s exportpris.

196 Av detta följer att vad kommissionen vid antagandet av den angripna förordningen lade till grund för sitt beslut att tillämpa den omtvistade justeringen var faktiska omständigheter som den inte tidigare hade prövat eller inte hade dragit några rättsliga slutsatser av.

197 Till detta ska läggas att det inte kan anses utgöra ett metodbyte i den mening som avses i artikel 11.9 i grundförordningen när en justering tillämpas på grundval av omständigheter som inte tidigare har prövats, utan att det måste röra sig om följden av ett konstaterande med innebörden att villkoren för en sådan justering nu är uppfyllda (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 december 2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/rådet, T-423/09, EU:T:2011:764, punkt 57).

198 Om man ändå antar att kommissionen faktiskt bytte metod i den mening som avses i artikel 11.9 i grundförordningen, måste det i alla händelser för det första framhållas att förändringar som påverkar en koncerns struktur och organisationen av dess exportförsäljning till unionen enligt rättspraxis utgör en förändring av omständigheterna i den mening som avses i den bestämmelsen. En sådan förändring av omständigheterna kan motivera att en annan metod tillämpas, om denna förändring är en följd av att en andra kanal för den berörda koncernens försäljning har tillkommit och således av att organisationen av koncernens försäljning har ändrats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 mars 2015, RFA International/kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151 punkterna 100 och 101).

199 Bedömningen att kommissionen kan tillämpa den omtvistade justeringen utan att åsidosätta artikel 11.9 i grundförordningen påverkas inte av att de fyra omständigheter som den lade till grund för denna tillämpning inte alla är nya och att kommissionen således även tidigare skulle ha kunnat beakta de av dessa omständigheter som redan förelåg. Även om kommissionen på grund av fel vid tidigare översyner underlät att se närmare på dessa omständigheter eller att dra de rättsliga slutsatserna av dem, kan kommissionen inte tvingas att i samband med antagandet av den angripna förordningen upprepa samma fel uteslutande för att det ska kunna undvikas att artikel 11.9 i grundförordningen åsidosätts. Den bestämmelsen kan nämligen inte tolkas så, att kommissionen måste fortsätta att tillämpa en metod som strider mot bestämmelserna i artikel 2 i samma förordning (se punkt 175 ovan).

200 För det andra ska det noteras att IPCT:s roll är en av de huvudsakliga omständigheter som motiverar den omtvistade justeringen. Det är visserligen riktigt att det bolaget redan hade inlett sin verksamhet vid tiden för den år 2018 slutförda slutliga översynen och att kommissionen nämnde det i genomförandeförordning 2018/1469. Enligt rättspraxis gäller emellertid att institutionerna i samband med en översyn som i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen görs vid utgången av giltighetstiden för antidumpningsåtgärder endast ska bedöma huruvida åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsätter eller återkommer, i vilket fall åtgärderna ska bibehållas. I motsatt fall ska antidumpningsåtgärderna hävas. En översyn av åtgärder vid giltighetstidens utgång kan således inte medföra någon ändring av gällande åtgärder. I samband med en interimsöversyn i enlighet med artikel 11.3 i samma förordning kan kommissionen däremot bland annat undersöka huruvida omständigheterna kring dumpningen eller skadan väsentligt har förändrats, och kommissionen kan då utöver att upphäva eller bibehålla antidumpningsåtgärderna även ändra dessa (dom av den 11 februari 2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, punkt 76, dom av den 18 september 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 52, och dom av den 18 oktober 2016, Crown Equipment (Suzhou) och Crown Gabelstapler/rådet, T-351/13, ej publicerad, EU:T:2016:616, punkt 57).

201 Kommissionen kan därför inte klandras för att den i samband med den år 2018 slutförda slutliga översynen inte gjorde en mer ingående granskning av IPCT:s roll och inte drog samma rättsliga slutsatser därav som den sedan drog vid den år 2019 slutförda interimsöversynen.

202 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att talan inte kan bifallas såvitt avser den andra delen av förevarande grund och att sökandena därmed inte kan vinna framgång med någon av de invändningar som har framställts inom ramen för den andra (se punkterna 157 och 168 ovan) och den tredje grunden.

203 Eftersom talan ska ogillas såvitt avser de tre första grunderna kan sökandena därmed inte heller vinna framgång med de invändningar som har nämnts i punkt 36 ovan, med tanke på att de av sökandena åberopade åsidosättandena av artikel 9.4 andra stycket i grundförordningen och artikel 9.3 i WTO:s antidumpningsavtal uteslutande grundar sig på de invändningar som tribunalen vid sin prövning av dessa tre grunder har funnit sakna fog.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av rätten till försvar

204 Sökandena har gjort gällande att deras rätt till försvar har åsidosatts i så måtto att kommissionen först genom skrivelsen av den 2 augusti 2019, vilken sändes samma dag som den angripna förordningen offentliggjordes i EUT, lät dem ta del av nya argument som dels rörde att FAA-kostnader ska anses uppkomma även vid försäljning till en sådan närstående köpare som IPU, dels innebar att kommissionen vidgav att den hade begått ett fel på den punkten vid den år 2012 slutförda interimsöversynen och den år 2018 slutförda slutliga översynen, dels avsåg IPE:s bolagsordning och de ifrågavarande avtalen. Enligt sökandena var det dessa argument som låg till grund för kommissionens beslut att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna vid fastställandet av normalvärdet och att inte längre behandla IPE som en intern försäljningsavdelning.

205 Sökandena har framhållit att de för att vinna framgång med förevarande grund inte behöver visa att innehållet i den angripna förordningen skulle ha blivit annorlunda om de hade kunnat framföra sina synpunkter på de ovannämnda argumenten innan den förordningen antogs, utan att de endast behöver visa att det inte är helt uteslutet att så skulle ha kunnat bli fallet, med tanke på att de utan detta processuella fel skulle ha kunnat försvara sig bättre. Av den första och den andra grunden framgår enligt sökandena att de hade förmågan att lägga fram kompletterande synpunkter som skulle ha kunnat påverka bedömningen av det välgrundade i de metodändringar som kommissionen i den angripna förordningen gjorde genom att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna och genom att tillämpa den omtvistade justeringen. Således kan det enligt sökandena inte anses helt uteslutet att kommissionen skulle ha kunnat dra en annan slutsats såvitt avsåg de frågor som tas upp inom ramen för nämnda grunder, om sökandena redan under det administrativa förfarandet hade erhållit den information som återfanns i skrivelsen av den 2 augusti 2019.

206 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

207 Tribunalen vill innan den prövar sökandenas argument rörande det påstådda åsidosättandet av deras rätt till försvar såvitt avser de omtvistade FAA-kostnaderna och de omtvistade justeringarna erinra om de principer som ligger till grund för den rätten.

208 Att rätten till försvar ska iakttas är en grundläggande unionsrättslig princip, och rätten att yttra sig utgör en integrerad del av denna rätt (se dom av den 3 juli 2014, Kamino International Logistics och Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 och C-130/13, EU:C:2014:2041, punkt 28 och där angiven rättspraxis, och dom av den 12 december 2014, Crown Equipment (Suzhou) och Crown Gabelstapler/rådet, T-643/11, EU:T:2014:1076, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

209 I förfaranden som rör antidumpningsundersökningar är det av avgörande betydelse att rätten till försvar har iakttagits genom att de berörda företagen har getts tillfälle att under det administrativa förfarandet framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena verkligen föreligger och är relevanta liksom på den bevisning som enligt kommissionen styrker dess påstående om att det har förekommit dumpning och att denna har

orsakat skada (dom av den 27 juni 1991, Al-Jubail Fertilizer/rådet, C-49/88, EU:C:1991:276, punkt 17, dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP, C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkterna 76 och 77, och dom av den 12 december 2014, Crown Equipment (Suzhou) och Crown Gabelstapler/rådet, T-643/11, EU:T:2014:1076, punkt 41).

210 En brist i iakttagandet av rätten till försvar kan föranleda ogiltigförklaring av en förordning om införande av en antidumpningstull endast om det är möjligt att det administrativa förfarandet på grund av denna brist har lett till ett annat resultat och att bristen således konkret har påverkat den berörda partens rätt till försvar. Det kan emellertid inte krävas att denna part visar att kommissionen skulle ha fattat ett annat beslut, utan endast att parten visar att detta inte är helt uteslutet, på grund av att den skulle ha kunnat försvara sig bättre om den aktuella bristen i förfarandet inte hade förelegat (dom av den 10 april 2019, Jindal Saw och Jindal Saw Italia/kommissionen, T-301/16, EU:T:2019:234, punkterna 66 och 67; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP, C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkterna 78 och 79).

211 Slutligen ska det erinras om att rätten att yttra sig omfattar samtliga faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för ett beslut, men inte den beslutande myndighetens slutliga ställningstagande. Detta innebär att rätten att yttra sig inte medför något krav på att den beslutande myndigheten, innan den antar sitt slutliga beslut angående bedömningen av de omständigheter som en part har anfört, ska bereda den parten en ny möjlighet att yttra sig över nämnda omständigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 2020, Tulliallan Burlington/EUIPO, C-155/18 P–C-158/18 P, EU:C:2020:151, punkt 94 och där angiven rättspraxis, dom av den 19 maj 2010, IMI m.fl./kommissionen, T-18/05, EU:T:2010:202, punkt 109, och dom av den 9 mars 2015, Deutsche Börse/kommissionen, T-175/12, ej publicerad, EU:T:2015:148, punkt 344).

212 Det är mot bakgrund av dessa principer som tribunalen ska pröva sökandenas invändningar rörande det påstådda åsidosättandet av rätten till försvar såvitt avser dels de omtvistade FAA-kostnaderna, dels den omtvistade justeringen.

De invändningar som avser de omtvistade FAA-kostnaderna

213 Enligt sökandena angav kommissionen i 2019 års allmänna informationsdokument att den hade för avsikt att beakta de omtvistade FAA-kostnaderna vid fastställandet av normalvärdet. Sökandena har uppgett att de i sitt yttrande om det dokumentet kritiserade detta val av tillvägagångssätt från kommissionens sida och därvid gjorde gällande att kommissionen, om den gjorde detta, skulle återgå till det synsätt som den hade övervägt redan under den år 2018 slutförda slutliga översynen och som den i samband med antagandet av genomförandeförordning 2018/1469 hade övergett med anledning av de motargument som sökandena då hade framfört.

214 Det är riktigt att kommissionen i punkterna 3–6 i skrivelsen av den 2 augusti 2019 angav dels att sökandena i sina svar på det frågeformulär som kommissionen hade sänt till dem hade nämnt att det förelåg kostnader för försäljning mellan närstående bolag inom Interpipekoncernen, dels att försäljningen mellan dessa bolag innefattade FAA-kostnader, dels att den metod som används vid tillämpning av artikel 2 i grundförordningen bör avspegla samtliga kostnader som det berörda företaget har åsamkats, dels att de omtvistade FAA-kostnaderna felaktigt hade lämnats utan

beaktande vid den år 2018 slutförda slutliga översynen och vid den år 2012 slutförda interimsöversynen medan kommissionen däremot hade beaktat dessa kostnader i samband med den inledande undersökningen.

215 Dessa anmärkningar från kommissionens sida, som sökandena erhöll efter det att den angripna förordningen hade antagits, rör emellertid inte några faktiska eller rättsliga omständigheter som sökandena inte tidigare hade fått kännedom om och kunnat yttra sig över. Nämnda anmärkningar utgör grundvalen för kommissionens slutliga ställningstagande såvitt avser de omtvistade FAA-kostnaderna, vilket i överensstämmelse med den rättspraxis som har erinrats om i punkt 211 ovan betyder att rätten till försvar inte torde kunna anses ha åsidosatts i detta fall.

216 Sökandena har vidare gjort gällande att de ytterligare argument som de skulle ha kunnat framföra till kommissionen om de i ett tidigare skede hade fått ta del av de omständigheter som nämndes i skrivelsen av den 2 augusti 2019 är de argument som de nu har framfört inför tribunalen (se punkt 205 ovan). Mot bakgrund av detta noterar tribunalen att den i samband med prövningen av de övriga grunderna för förevarande talan har funnit att det saknas fog för samtliga dessa argument. Således är det inte styrkt att det administrativa förfarandet skulle ha kunnat leda till ett annat resultat om sökandena hade framfört dessa argument under nämnda förfarande (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 april 2014, Tisza Erőmű/kommissionen, T-468/08, ej publicerad, EU:T:2014:235, punkt 217).

217 Sökandena kan således inte vinna framgång med de nu aktuella invändningarna.

De invändningar som avser den omtvistade justeringen

218 Det ska erinras om att kommissionen i skrivelsen av den 2 augusti 2019, som den alltså sände samma dag som den angripna förordningen offentliggjordes i EUT, kompletterade den förordningens motivering med omständigheter som på grund av sin konfidentiella art inte kunde tas med i förordningen. I den skrivelsen bemötte kommissionen de motargument som sökandena hade framställt i sitt yttrande om 2019 års allmänna informationsdokument och som kommissionen inte hade bemött i det kompletterande informationsdokumentet av den 27 juni 2019 (se punkt 22 ovan).

219 De fyra omständigheter som beskrevs i skrivelsen av den 2 augusti 2019 och som kommissionen lade till grund för tillämpningen av den omtvistade justeringen (se punkterna 151–155 ovan) hade påtalats för sökandena i 2019 års allmänna informationsdokument, i punkterna 34–42. I sitt yttrande om 2019 års allmänna informationsdokument räknade sökandena upp dessa fyra omständigheter och tog ställning till var och en av dem.

220 Sökandena har emellertid gjort gällande att skrivelsen av den 2 augusti 2019 innehöll kompletterande skäl som inte hade angetts i 2019 års allmänna informationsdokument. Närmare bestämt var det enligt sökandena i den skrivelsen som kommissionen för första gången nämnde dels att de ifrågavarande avtalen stipulerade att risken skulle övergå från IPU till IPE eller IPCT, dels att det i IPE:s bolagsordning inte angavs att IPE skulle agera enligt anvisningar från IPU utan att IPE fick genomföra varjehanda finansiella transaktioner, förvaltningstransaktioner och handelstransaktioner som avsåg bolagets verksamhetsföremål.

221 Tribunalen konstaterar att dessa påstådda kompletterande skäl enbart är preciseringar av omständigheter som hade nämnts i 2019 års allmänna informationsdokument, vilka kommissionen lade till med anledning av sökandenas yttrande över det dokumentet. Dessa

preciseringar rör innehållet i IPE:s bolagsordning och de ifrågavarande avtalen – något som sökandena uppenbart redan var bekanta med. De innehåller inte några nya faktiska eller rättsliga omständigheter utan rör frågor som sökandena hade uttalat sig om i nämnda yttrande.

222 Därför finner tribunalen att kommissionen i skrivelsen av den 2 augusti 2019 uteslutande redovisade sitt slutliga ställningstagande såvitt avsåg den omtvistade justeringen, ett ställningstagande som den hade antagit på grundval av omständigheter som sökandena hade haft tillfälle att yttra sig över. I överensstämmelse med den rättspraxis som det har erinrats om i punkt 211 ovan torde det i en sådan situation inte kunna anses föreligga något åsidosättande av rätten till försvar.

223 Härtill kommer att resonemanget i punkt 216 ovan är tillämpligt även på de nu aktuella invändningarna från sökandenas sida.

224 Mot bakgrund av det ovan anförda ska talan lämnas utan bifall såvitt avser den fjärde grunden och således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

225 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjunde avdelningen)

följande:

1) **Talan ogillas.**

2) **Interpipe Niko Tube LLC och Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC ska ersätta rättegångskostnaderna.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 juli 2021.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten . . . 2

Förfarandet och parternas yrkanden . . . 6

Rättslig bedömning . . . 7

Den första grunden: Det var rättsstridigt att kommissionen vid beräkningen av normalvärdet beaktade FAA-kostnader för sökandenas försäljning till IPU . . . 7

De bestämmelser i den angripna förordningen som avser normalvärdet . . . 11

Tillämpningsområdet för artikel 2.3, 2.4 och 2.6 i grundförordningen . . . 12

Begreppet ”en enda ekonomisk enhet” och dess följder . . . 14

De invändningar som avser utslag meddelade av WTO:s tvistlösningsorgan . . . 16

De omtvistade FAA-kostnadernas hypotetiska art . . . 17

Åsidosättande av kommissionens beslutspraxis . . . 19

Den andra grunden: Kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den på exportpriset applicerade ett belopp motsvarande FAA-kostnader och vinst för en agent som arbetar på provisionsbasis . . . 20

Historiken bakom tillämpningen på Interpipekoncernen av en justering i enlighet med artikel 2.10 i) i grundförordningen och de förordningar som föregick denna . . . 23

– Den justering som tillämpades på Interpipekoncernen i förordning nr 954/2006 och de åtgärder som vidtogs med anledning av att den justeringen i den första Interpipedomen förklarades rättsstridig . . . 23

– Tillämpningen av den omtvistade justeringen . . . 24

Sökandenas bestridande av de omständigheter som ligger till grund för den omtvistade justeringen . . . 25

Den tredje grunden: Kommissionen åsidosatte artikel 11.9 i grundförordningen när den bytte metod för beräkning av normalvärdet och exportpriset . . . 27

Den första delen: kommissionens byte av metod för beräkning av normalvärdet . . . 29

Den andra delen: kommissionens byte av metod för beräkning av exportpriset . . . 31

Den fjärde grunden: Åsidosättande av rätten till försvar . . . 33

De invändningar som avser de omtvistade FAA-kostnaderna . . . 34

De invändningar som avser den omtvistade justeringen . . . 35

Rättegångskostnader 36